

איצרות התפילות

הרב מרדכי יפת יהודה שרעבי

ח' באייר תשפ"ו | שבת קודש | גליון 198

פרשת אחרי מות - קדושים

סגן דג"ל חכם בעידן שמואל'י שליט"א

שלוש שנים יהיה לכם
ערלים לא יאכל

משולחן המלך
עמוד 3

זוהר על הפרשה
עמוד 8

שרפי קודש
עמוד 10

ההלכה היומית
עמוד 12

שאלות מבית הדין
עמוד 12

מדור הילדים
עמוד 14

דרכי הרשב"י
עמוד 15

זהירות
הפירות אסורים
באכילה
שנת ערלה

זמני השבת הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	ציצית	ר"ת
18:39	19:19	19:50	20:41
18:59	19:19	19:51	20:42
18:58	19:18	19:49	20:39
18:57	19:17	19:48	20:38

*במנהג ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקא

יום ראשון - ט' אייר

ט. רבי יששכר חיים אבולעפיה | רבי שלום מושאש, מח"ס דברי שלום | רבי משה גר משאץ | רבי אביגדור קרא בעל ספר הקנה | רבי עוזי קלכהיים משגיח ישיבת אריאל, תשנ"ד | רבי אליהו דוד חמד, מתלמידי הרב שרעבי, מחו"ר ישיבת נהר שלום, תשע"ט

יום שני - י' אייר

י. עלי הכהן וחופני ופנחס בנו, ב' תת"ע | רבי יצחק אייזיק יהודה יחיאל מקאמורנא, מח"ס זוהר חי, תרל"ד | רבי יצחק אלפסי הרי"ף, ד' אלפים תתס"ד, קבור במרוקו | רבי מיכאל יעקב ישראל רבה של רודוס, מח"ס שו"ת שנות ימין | רבי מאיר מרגלית תלמיד הבעש"ט, מח"ס מאיר נתיבים

יום שלישי - י"א אייר

יא. רבי אברהם מסלונים, מח"ס בית אברהם | רבי נפתלי צבי מרופשיץ, מח"ס זרע קודש, התקפ"ז | רבי יהודה צבי מסטרטין תלמידו של השרף מסטרליסק, תר"ה | רבי אהרון פפופר, מח"ס קיצוץ"ע בהלכות בשר וחלב, תשנ"ג | רבי יעקב יואל גוטמן זצ"ל, משגיח ומנהל רוחני בישיבות "בית דוד" ו"חזון נחום" לצעירים, תשס"ג (הר הזיתים)

יום רביעי - י"ב אייר

יב. רבי יוסף סוסו הכהן, מרבני גאבס, תש"מ | רבי מסעוד אביחצירא בנו בכורו של אביר יעקב, קבור בריסאני במרוקו, אבי חבבא סאלי, התרס"ח | רבי משה זרח אילדיץ, מח"ס אור לשרים, תקט"ו

יום חמישי - י"ג אייר

יג. רבי שמשון לנגבורט מולוז'ין | רבי יעקב מאיר שכטר, מח"ס זמרת ישע, תש"מ | רבי ישעיה הלוי, באר היטב הראשון | רבי יעקב ב"ר יוסף דוד אבולעפיה חבר ביה"ד בטבריה

יום שישי - י"ד אייר

יד. רבי אליהו חיים מייזל זצוק"ל, רבה של העיר לודו, תרע"ב. | התנא רבי מאיר בעל הנס, ג' תתפ"א | התנא רבי יהודה בר אלעאי (תאריך לא ידוע ונהוג ביום זה)

יום שבת - ט"ו אייר

טו. רבי אלעזר בן ערך (תאריך לא ידוע ונהוג ביום זה) | רבי אברהם משה המבורגר, תשמ"ב | רבי נתנאל וויל, מח"ס קרבן נתנאל, ה'תקכ"ט | רבי דוד יהודיף רב"מ בית דוד ושלמה, תשנ"ב חתן חבבא סאלי

מופדות המיישר

פדיון נפש

ע"פ הקבלה גם בטבעות סכסך טוהר הנערך מדי יום ע"י מירר גדול והקרבנים

שלוחה 3 א סואטסא

לעריכת אזכרות

באירוח צדקיים של אברכי ירבני הישיבה כולל סעודת דרכי תורה וקדיש בילי תיעוד שיטת אריסם

סואטסא

שלוחה 7 א סואטסא

הידור מצווה

הצביעת לספרי תורה, תפילין ויכוונות בציוד של מירר שליט"א וכן כל ספרי מירר

שלוחה 5

תיקון נפטרים

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקחוד ללא שניות טיפוסים

שלוחה 7

קביעת פגישה למור

אך ורק דרך הטלפון שלוחה 6
הציבור מתבקש בכל לשון של בקשה לא לאציע ללא קביעת תור מראש

כולל לאברכים מציינים החזקת אברך ללימוד התורה הקדושה להצלחתך

בית הכנסת זמני תפילות ושיעורי תורה שואל את הבט או היכנס לאחר הישיבה

מכון להוצאת ספרים
ניתן להקדיש לעצ

תהלים לילדים
להזכרת שמות בלימוד התהלים לילדים שלוחה 8

חלקת ספרי האור הזמני ללא עלות שלוחה 4

לקבלת ההלכה הימית כ-2 דק' של הלכות יש לעלות בקשה בדואר

בית הוראה שאלות אקטואליות בהלכה שלוחה 2

ישיבה גדולה לכותרים תפירת התורה שלוחה 9

הכל בטלפון אחד:

03-55-20004

03-55200004 | www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4 בת-ים

טל'פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-371829

טל'פון וואצאפ 054-4776356
054-655-4554

משולחן המלך

פנינים מסרים ומעשיות השווים לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נדי הי"ד

לפני ארון הברית בין הבדים. אבל תלמיד חכם
נכנס בפנימיות התורה ונכנס בתוך הארון ובתוך
האותיות של התורה.

'שני דברים מקיימים את העולם'

אמרנו כבר שמה שמעמיד את העולם זה התורה
הקדושה, כמו שכתוב "אם לא ברית יומם ולילה,
חוקות שמים וארץ לא שמתני". צריך לדעת את
זה ש'אם לא ברית- אין עולם', אם לא לומדים
תורה, העולם לא יכול לעמוד. שיהיה אפילו צבא.
כי אם אין תורה, אין עולם בכלל. אז מה אתה צריך
צבא?!

דבר שני- גם לתורה צריך 'מעמיד'. המעמיד את
כל התורה זה 'פנימיות התורה', זה רבי שמעון בר
יוחאי, זה סודות התורה, וזה הכוח. ולא רק שהוא
עומד לפני הארון, אלא נכנס לתוך הארון. וזה
רשב"י שהוא גילה פנימיות התורה וזה הסודות
שבתוך האותיות.

לכן על רשב"י אומרים שהוא שקול כמו משה
ואהרון, כי אהרון הכהן נכנס לפני ולפנים. ביום
ל"ג בעומר זה ספירת 'הוד שבהוד' שזה אהרון
שהוא בספירת ה'הוד'. רשב"י הוא הכוח הגדול
שיש בו גם משל משה שזה כל התורה, וגם של
אהרון שנכנס לפני ולפנים. איזו זכות גדולה.

'ליהודי יש חיות'

אומר ה'זוהר', שיהודי שלומד תורה או מתפלל
הוא לא יכול לעמוד כמו גולם אלא אתה רואה
אותו מתנענע- 'שאל רבי אבא את רשב"י מדוע
כל אומות העולם לא מתנענעים, אבל ישראל
כאשר מדברים דברי תורה מתנענעים?.'

בכה רבי שמעון ואמר: 'אוי לאותם אנשים
שהולכים כבהמות בשדה בלא דעת. בדבר הזה
ניכר ההבדל בין הנשמות הקדושות של עם ישראל
לנשמות שאר העמים. שנשמות ישראל חצובות
מהנר הקדוש העליון כמו שכתוב 'נר השם נשמת
אדם', כמו נר שדולק לא שוקט והשלהבת היא כל
הזמן וזה ומתנענעת. כך עם ישראל, בכל מילה של
תורה מתנענעים.'

פעם הביאו אדם אחד לפני ה'חתם סופר'. היה זה
איש גאון ופיקח גדול ושכל מבריק. לימדו אותו
טוב את הסוגייה והביאו אותו ל פ נ י

הכי קדוש בשנה, ובאותו יום אין 'שטן' ואין יצר
הרע שולט. הוא שולט 364 יום חוץ מיום זה. האדם
הכי קדוש באותו יום זה הכהן הגדול. והמקום
הכי קדוש זה 'קודש הקודשים'. כלומר, האיש
הכי קדוש ביום הכי קדוש במקום הכי קדוש. זה
הפרשה שלנו, והיא משפיעה כמו הקדושה של
יום כיפור.

הפרשה הזאת באה בדיוק לפני ל"ג בעומר שזה
הזמן של רשב"י, כי רשב"י זה הסמל של התורה,
רשב"י זה 'פנימיות התורה'- האור של התורה,
הפנימיות המעמידה את העולם.

עונג שבת

כתוב "יקרה היא מפנינים". אומרת הגמרא, לא
תחשוב שהתורה יקרה מפנינים שקונים בחנות
תכשיטים. אלא, אפילו שיקנה במיליונים, עדיין
לא שייך להשוות זה לזה, כי זה דבר גשמי והתורה
היא רוחנית. ולכן אומרים רבותינו "יקרה היא
מפנינים"- הכוונה, יותר מכהן גדול שנכנס לפני
ולפנים ביום הכיפורים. עכשיו אתה רואה כהן
גדול שנכנס ביום הכיפורים לקודש הקודשים
ואתה אומר לו 'תן לי ברכה'. ועל זה נאמר,
שתלמיד חכם שלומד הוא הברכה. כי מי שלומד
תורה הוא יותר גדול מהאיש הכי קדוש ביום הכי
קדוש ובמקום הכי קדוש. כי הכהן גדול מגיע רק

ראינו בפרשת תזריע במילה 'והתגלח' האות ג'
היא גדולה. אומר רבי אליעזר מגרמייזא שה-ג'
הזאת היא מופיעה באמצע התורה בפסוקים. אבל
אמצע התורה במילים זה 'דָּרָשׁ דָּרָשׁ מִשָּׁה'. אם
כן יוצא שזה אותיות- ג' ו-ד' שזה ראשי תיבות
'גומל דלים', וזה מרמז שגמילות חסדים שקולה
נגד כל התורה. ולמה נרמזה הגמילות חסדים
דווקא בפרשת נגעים? כי נגעים באים על 'צרות
עין'. כשחושבים שכל העולם שלנו, ולא יודעים
שהקדוש ברוך הוא הפקיד אצלנו רק את הכסף ואת
הכוחות. כלומר, זה לא שלהם, אלא רק מופקד
אצלם, וכל מה שיש להם זה בשביל לעזור לשני.
העיקר זה לעזור לאחרים וזה סך הכל פיקדון
אצלם. ואם הוא לא עובד יפה, לוקח לו השם מפה
ושם שם, כי יש הרבה פקידים לקב"ה.

'המלחמה של הסטרא אחרא'

הדבר הכי גדול זה לעזור לתלמידי חכמים שיוכלו
לשבת ללמוד תורה. מה מנצח את הס"מ ומחסל
אותו? זה לימוד תורה.

אתם יודעים שהס"מ שרו של עשו, שהוא השטן
והוא יצר הרע, לא נלחם נגד אברהם שהיה עמוד
החסד וביתו היה פתוח לרווחה. עם כל זה הס"מ
עזב אותו וזה לא הפריע לו כל כך.

יצחק אבינו, עמוד התפילה ועמוד העבודה,
עבודת בית המקדש ועבודת התפילה, הס"מ לא
נלחם בו. במי נלחם? בעקב, "יעקב איש תם
יושב אוהלים" שזה התורה. כי עיקר המלחמה
של הסטרא אחרא זה בלומדי תורה, לעשות
להם בעיות, להוריד להם, לא לעשות להם הנחה
ב'ארנונה'... ולא לתמוך בתלמודי תורה. אך מי
שתומך בתורה נקרא 'תמכין דאורייתא'. לכן ניסה
עשו לפגוע ב'תמכין דאורייתא', אבל זה לא יעזור
לו, כי עם ישראל מתגבר על הכל, וזה הכוח של
עם ישראל.

'תלמיד חכם חשוב יותר מכהן גדול'

פרשת אחרי מות מדברת על יום 'כיפור' שזה היום

מפי מרן מ"ר גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר' | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור
השבועי
דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

'מוהל עם כובע טמבל'

פה היה ראש 'ועד הישיבות' רבי דוד טננבאום. הוא היה בא לפה הרבה והוא היה מאוד אוהב את אבא שלי. הבן שלו זה רבי אשר טננבאום שהיה רב של 'גבעת שאול' והיה חתן של מנחם פורוש.

רבי דוד טננבאום היה יהודי מאוד יקר והיה עוזר להרבה אנשים, ולא היה הולך אף פעם לנופש. אך פעם אחת הזדמן לו נופש ב'כפר פינס'. כשהיה שם היו צריכים להשלים מניין ל'ברית' וצריך עשירי. הוא נכנס, ורואה שבא מוהל עם כובע טמבל ומכנסיים קצרות והוא עשה את הברית, אבל עשה אותה מצוין כפי ההלכה. וגם הדליק להם נרות כמו מנהג החסידים. אמר לו הרב טננבאום 'אני מתפעל ממך עם כובע טמבל ומכנסיים קצרות, ואתה עושה כל כך יפה...'. אמר לו המוהל: 'אדוני, לפני השואה הייתי כבר מוהל. אני חסיד 'ויזניץ'. עברתי את השואה, במשפחה כולם פרקו עול ואני נשארת ירא שמיים ובאתי לכפר פינס.

אמנם אני הולך עם 'כובע טמבל' כי ככה זה כאן כולם. אבל אני לא טמבל... אני כל יום מניח תפילין עם הכובע טמבל ומקיים כל המצוות. וגם נשארת מוהל טוב. אבי הבן אומר לרב טננבאום - 'כבוד הרב, אני רוצה שתפגוש את הסבא של התינוק. הוא נמצא בחדר, הוא לא יכול לצאת'.

הרב טננבאום נכנס ואומר לסבא 'כבודו חסיד?', אומר לו 'הרב טננבאום- אני חסיד 'קרלין'. אמר 'בוא ואני אספר לך סיפור עם ה'ינוקא מקרלין' רבי ישראל מקרלין שהיה קודש קדשים.

'חכמת האבא שהצילה את ביתו'

אני הייתי גר בגרמניה, והינוקא מקרלין הגיע לגרמניה לכמה ימים כי היה צריך רפואה. בשבת אמר להם שהוא רוצה לעשות 'טיש'. בגרמניה לא היה בכלל חסידות ואין 'טישים'. הכינו לו שולחן ועשה 'טיש' קטן. אצל 'קרלין' ב'טיש' אוכלים רק 'שיריים' אבל אין דברי תורה. נותנים 'שיריים' ואין דברי תורה. אבל הוא אמר 'אני אדבר לכם דברי תורה'.

ה'חתם סופר'. איך שהוא התחיל לדבר אמר: זה גוי!!!

אמרו לו: 'איך אתה יודע?', אמר: 'אין לו חיות, הוא לא מתנענע. יהודי הוא זו לבד.

'הסיבה שאנו מתנענעים בלימוד ובתפילה'

אומר עוד רבי שמעון בר יוחאי שם - 'כל הרוחות שמשנבות בעולם, זה רק על ידי ישראל. כשעם ישראל מתנענע ועוסקים בתורה, אז באים הרוחות. וכמו שאי אפשר לעולם בלא רוחות, כך אי אפשר לעולם בלא ישראל'. זה לא שייך. ישראל הם מנשבים את הרוחות. אומר בעל הטורים על הפסוק 'וירא העם וינועו' - לכן מתנענעים בשעת הלימוד איזה רטט ואיזה זיע. גם ביום הכיפורים קוראים פרשת אחרי מות בתפילת מנחה, את סוף הפרשה את כל ענייני העריות והקדושה של עם ישראל.

מה זה קדושה?, 'קדושה' זה 'פרישות', שאדם יהיה פרוש מהתאוות, מכל השטויות של העולם הזה.

'החזן שריתק את שומעיו'

סיפר האדמו"ר מצאנז ששמע מאב בית דין שהיה אצלם ששמע מוקנו הגאון 'בעל הישועות יעקב', שביום כיפור אצלם ב'המבורג' היה להם חזן מיוחד והיה קהל אדיר וגדול. ערב 'כיפור' אחד, נכנס לבית הכנסת אדם אחד, והתחיל לקרוא 'כל נדרי', והיה מתפלל בקול נעים ובעדינות ובבכיות, והיו פניו מכוסים בטלית ואי אפשר היה לראות אותו.

הקהילה הזאת יש להם חזן שמשלמים לו וקבעו איתו, אך ראו אותו מתפלל כ"כ יפה ובבכיות, ולכן

'מזון תורני'

החליט בעל 'ישועות יעקב' ללכת אחריו. האורח בעצמו עשה את ההבדלה בקול גדול ובהתלהבות. אח"כ צנח על איזה כיסא ואמר שהוא עייף ורוצה לנוח.

שאלו אותו מה הוא רוצה? ענה: 'קודם כל תביאו לי מסכת 'סוכה', ובזה אני אנוח...'. הביאו לו מסכת 'סוכה', ולמד אותו עד הבוקר באיזה קולות ובאיזה נועם. ובבוקר נודע להם שמי זה היה? ר' לוי יצחק מברדיצ'ב. לפיד אש. אחרי שעשה את כל תפילות 'כיפור' שבקעו רקיעים, ובסוף הוא היה חלוש, כי הוא צריך ללמוד גמרא עם 'תוספות' כדי שיקבל כוח. הוא צריך לשבוע מתורה, וזה לא מספיק מה שהוא התפלל. המזון זה התורה.

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן רות ה"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

למסירת שמות לתיקון הנפטרים
הנערך בכל ערב ראש חודש

שלוחה 7 03.5520004

משולחן המלך

כל אחד מעם ישראל יש לו חלק אלוה ממעל. וכיוון שהקדוש ברוך הוא 'קדוש', כולנו יכולים להיות קדושים, כי לכולנו יש איזה חלק אלוה ממעל מהקדוש ברוך הוא.

בזוהר הקדוש כתוב, שרבי חייא ורבי יוסי באו לרבי שמעון והשתחוו לו ואמרו לו: 'החקיקות העליונות והתחתונות כולם זוקפים ראשם בגללך. כל הפרצופים העליונים מרימים ראש בזכותך. ירושלים של מטה כירושלים של מעלה. עשה חומות לעיר הקדושה ובשעריה מי יכול להיכנס? אתה יודע מי יכול להיכנס? - המפתחות ביד רבי שמעון בר יוחאי. הוא פותח כל הסודות והוא מתרץ כל הקושיות, ומי שלומד אצל רבי שמעון, אין לו אף פעם קושיות. עד כדי כך, כתוב שהקדוש ברוך הוא תאב לשמוע את רבי שמעון בר יוחאי. רשב"י זה ראשי תיבות - 'יושפע שפע רב בכל העולמות', וזה משפיע שפע של קדושה.

קדושה מפקיעה מידי שעבוד

במדרש כתוב שעל האדם הראשון נגזר מיתה כשאכל מעץ הדעת. אחרי חטא עץ הדעת בא ס"מ ואומר: 'ריבונו של עולם, עשינו הסכם. תביא לי את אדם הראשון כי הוא חטא. אם הוא אכל מעץ הדעת, הוא ביד שלי'. אמר לו: אתה יודע מה אתה מדבר? אדם הראשון, אין כמותו. טוב, הוא טעה. אז מה? אמר הס"מ, אבל אמרת לו: "ביום אכלך ממנו, מות תמות", תביא לי אותו.

אמר לו הקב"ה: 'אתה יודע מה? נעשה עסק. תלווה לי את הנשמה שלו 1000 שנה'.

אמר: 'מה תשלם?'. אמר הקדוש ברוך הוא: 'בזכות זה, כל הנשמות שעתידיים לבוא יהיו משועבדים לך. אתה יכול לקחת אותם'.

אמר - 'אם ככה, אני מוכן'.

מושחת. אבל בדור של רבי שמעון כל הבריאה התקדשה.

השפעת הקדושה גם על בעלי חיים

אמר לנו ה'בבא מאיר', שאצלם בחצר הבית במרוקו אצל הסבא רבי יעקב, הבהמות בערב שבת מרוב הקדושה של השבת היו מהלכות על שתיים!

אותו דבר היה בחצר של ה'בעל שם טוב', בהמות היו מהלכות על שתיים. היית רואה בהמות ואפילו בקר, שור הולך על שתיים, עיזים הולכים על שתיים, כבשים על שתיים. מעניין לראות את זה... אמר רבי שמעון, שבזכותו של אותו דור והקדושה הגדולה, יתקיים העולם עד ביאת המשיח. ואין דור כזה עד ביאת המשיח.

רבי שמעון העיד לפני פטירתו 'אני ודודי ועלי תשוקתו' - כל הימים שהייתי בעולם הזה, היה לי תשוקה רק לקדוש ברוך הוא. 'כל ימיי, קשר אחד היה לי רק עם הקדוש ברוך הוא. לא מעניין אותי לא אוכל, לא כסף, לא שום דבר. הדבר הכי מעניין, רק ללמוד וללמוד וללמוד תורה לא שעה כן ושעה לא. ו'גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם'.

הקב"ה מגיע לשיעור של רשב"י

'והייתם קדושים כי קדוש אני השם אלוהיכם' -

היה אז פרשת 'קדושים', והוא דיבר איתם חזק על הקדושה, על 'קדושת שבת' ואמר להם שאסור להתחבר לגויים כי זה איסור עריות, ודפק חזק על השולחן ואני הודעזעתי'.

מספר הסבא הזה שבאותה תקופה הייתה לו בת שעמדה להתחתן עם גוי. הוא חשב: 'איך אני אציל אותה? אם אני אגיד לה, היא לא תסכים'. מה עשיתי בשביל להציל אותה?

אמר, העליתי את כל המשפחה לארץ ישראל אז גם היא עלתה. וככה ניצלנו מכל הצרות שהיו באירופה. וגם הבת התחתנה עם יהודי, אומנם לא דתי, אבל יהודי. ועכשיו הברית הזאת, זה הבן של הבת הזאת...

הרב מ'קרלין' הוציא אותנו מהאיסור לא להתקרב לגויים שבשרם בשר חמורים. ומי שמתחבר לגוי, זה הטומאה הכי גדולה. ככה צריך להשתדל, ולכן בזכות זה זכיתי עכשיו ל'ברית'.

ציפורים שלומדות גמרא

רש"י אומר שפרשת 'קדושים' נאמרה ב'הקהל' כי היא יסוד גדול. הקהל משה את עם ישראל בלב אחד כאיש אחד והסביר להם מה זה תורה... ואיך אדם מתקדש ע"י תורה ומצוות ומעשים טובים... וזה משפיע עליו.

לכן בדורו של רבי שמעון בר יוחאי הייתה כל כך קדושה על ידי לימוד התורה. רבי שמעון בר יוחאי 13 שנה היה בבית המדרש עם רבי עקיבא, ו-13 שנה התקדש במערה. ביחד זה 26 שנה.

אומרים שבדורו של רבי שמעון בר יוחאי שהיה משפיע תורה, אפילו הסוחרים שהיו עוסקים במשא ומתן ידעו סודות התורה, עד כדי כך שאפילו הציפורים היו מצפצפים בדברי תורה, והיו אומרים ש"ס, גמרא, פוסקים...

כי בעצם, איך שאנחנו מתנהגים, גם העולם מתנהג ככה. אם אנחנו לומדים טוב, גם העולם לומד. ב'דור המבול', בני אדם לא הלכו בדרך נכונה, לכן גם העופות, גם הבהמות התקלקלו. אפילו הארץ, העצים לא נתנו את הפירות הנכונים, כי הכל היה

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ודעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמץ

מוסדות המישר"ר תככ"ץ
פרנס יום

היום יום רבינו ב' סבא העשירי
הלימוד והתפילות בישיבה יחיד לע"נ

רשמאיה
ענישו
ירמיה

אדר
ניסן
ח'ה

יקירך פלוני

הוקדש ע"י ה'ה' פלוני אלמוני חיי' ויהי' שוהב לשפעה ביבה
העליזה פרנסה כיבה ובשפע, נחת ושמיחה בריאות איתנה,
ארוחת ימים ושנים בטוב ובנעימים וכל מילי דמיטב אמץ.

להקדשות:
03-552-0004

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ש"ח פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

משולחן המלך

צדיק באמונתו יחיה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף עבדלחק שליט"א
מאבירי המוסדות

מעיקרו, אפילו שיטבול בכל מימות שבעולם לא יועיל לו.

צפרדע, נחש, שתשים אותו במים, מה זה יעזור? אבל, תרגולים, אפילו שהם הולכים בפחי הזבל, הם טהורים. שוטפים אותם ומנקים אותם והכל בסדר. צפרדעים שכל הזמן במים, טמאים. מישהו אוכל צפרדע?!

לכן, אתם הגויים מעיקרא טמאים למרות שתשטפו עצמכם כל היום במים, מה זה יעזור?!

העוגה של חוני

השבוע היה פטירת 'חוני המעגל' שהוא עג עוגה ולא יצא עד שהקדוש ברוך הוא עושה מה שצריך לעם ישראל. הגמרא אומרת ששנה אחת יצא רוב 'אדר' ולא ירדו גשמים.

שלחו לחוני: 'תתפלל שיִרדו גשמים'. התפלל ולא ירדו. עשה עוגה שהיא עגולה, ועמד בתוכה ואמר: 'ריבוננו של עולם, בניך שמו פניהם עליי שאני כבן בית לפניך. נשבע אני בשמך הגדול שאני לא אז מכאן עד שתרחם על בניך'. התחילו גשמים מנטפים.

אמרו לו תלמידיו: 'רבי, השתדל שלא נמות ברעב, כי נראה שאין הגשמים יוצאים אלא להתיר שבועתך, וזה מעט'.

אמר חוני: 'לא כך ביקשתי', התחילו לרדת גשמי בורות שיחין ומערות בזעף, וכל טיפה וטיפה שיערו חכמים שאינה פחותה מ'לוג'.

אמרו לו תלמידיו: 'רבי, השתדל עלינו שלא נמות ברעב אבל כמדומה לנו זה יותר מדי גשמים'. אמר 'לא כך שאלתי, אלא גשמי רצון ברכה ונדבה', וירדו כתקנם, עד שהיו צריכים לעלות ל'הר הבית' למעלה מפני הגשמים.

אמרו לו: 'רבנו, כמו שהתפללת שיִרדו, התפלל שיפסיקו'. אמר להם: 'אין מתפללים על רוב טובה', אף על פי כן הביאו לו פר הודאה להתוודות עליו וסמך שתי ידי וואמר- 'ריבוננו של עולם, עמך ישראל שהוצאת ממצרים לא יכולים לעמוד לא ברוב טובה ולא ברוב פורענות. כעסת עליהם, לא יכולים לעמוד. השפעת עליהם טובה, לא יכולים לעמוד. יהי רצון שיפסקו גשמים ויהיה רווח בעולם', ומיד נשבה הרוח והתפזרו העבים וזרח השמש. הביאו כל העם כמהין ופטריות שהיו יוצאות מלחלוח הגשמים.

ועכשיו מה נעשה? אדם משועבד ליצר הרע ולשטן, ומה יעשה?!

בא רבי שמעון בר יוחאי ואומר: 'אני אגיד לך מה נעשה- 'הקדש מפקיע מידי שעבוד'. כל הנשמות משועבדות לס"מ, אבל כתוב 'והתקדשתם והייתם קדושים'. על ידי קדושה, יוצאים מהשעבוד. 'הקדש', כלומר, אם אדם מתקדש, 'מפקיע מידי שעבוד' של ס"מ. למשל- אדם אומר 'זה שלך, תיקח'. אך אם הוא אחר כך הקדיש את זה לשמיים, למרות שזה משועבד לחברו, ההקדש מפקיע מידי שעבוד. וכך גם אדם יוצא מרשות ס"מ, למרות שנתן לו הקב"ה בידו ומשועבד לו. אבל אם מקדיש עצמו האדם, יוצא.

טהרה מועילה רק לטהור ולא לטמא

שלוש אותיות בלשון הקודש כשממלאים אותם, מסתיימות ב-'ת', והן- בֵּית, טֵית, חֵית. 'ת' עולה 'קדוש' = 410. שלוש אותיות אלו רומזות על חיי האדם- 'בֵּית' זה הבית של האדם. הבית צריך להיות 'קדוש', לבנות אותו בקדושה. ולכן במילה 'בית' יש בו בסוף 'ת' זה 'קדוש'. 'טֵית' זה 'תשעה ירחי' לידה שאדם מביא ילד קדוש. 'חֵית' שמונה ימי מילה. ובכל אלה צריך להיות קדושה.

פעם גוי אחד שאל את אחד האדמו"רים: אני לא מבין. הטהרה אצלכם זה במים, במקווה. אם כן, למה כשאתם מתפללים אתם רק שוטפים את הידיים? תראה אצלנו זה לא כך. אלא, ידיים, רגליים, פנים'.

אמר לו הרבי: 'הטהרה במים היא מועילה רק כשאדם הוא טהור מעיקרא, רק אז מועילה לו טהרה. אבל אם אדם טמא מעיקרא, לא תועיל לו טהרה. אדם הולך לטבול במקווה, אך אם הוא טמא

התקופה שבה אנו נמצאים עכשיו היא מצד אחת תקופה שמחה כמו שכותב הרמב"ם שלעתיד יהיה חול המועד מניסן ועד עצרת והכול יהיה ימים טובים, אולם מאידך אנו עושים כל מיני סימנים ומנהגים של צער על האסון של תלמידי רבי עקיבא, אשר נפטרו מהעולם, בתקופה זו, וסימני האבלות שאנו עושים עיקרם כדי שאנו ניקח מוסר מהם ונדע איך לא להיות ואיך לעבוד את השם בצורה נכונה, הרי מה הסיבה שעניניהם היתה צרה אחד בשל השני וכו' ודאי שאינו אלא מחמת חסרון ופגם באמונה בהשם בהשגחה פרטית אשר הוא ממלא כל עלמין וכל פעולה שקוראת בעולם היא אך ורק ברשות השם יתברך, (כמובן שזה היה בדקות לפי גודל דרגתם) ולכן עלינו בזמן זה להתחזק ביסוד זה של האמונה שאין אדם נוגע במוכן לחבירו אפילו כמלוא נימה ועל ידי זה נרבה אהבה ואחוה בינו, שהרי למה קשה לאדם לפרגן לחבר שמצליח מפני שאדם מקנא בו כי האדם רוצה שהוא יהיה בראש ולו יקופה ההצלחות וכו' וכל זה מגיע משום פגם האמונה של האדם, לכן בתקופה זו עלינו להתחזק ביסוד זה ועל ידי כך נזכה לעשות נחת ליצרנו, ובנוסף לזה נרויח שתתרחב לנו השמחת חיים, וכתוב בספרים הקדושים שהניסיון הגדול שיש בדורינו זהו הדגש העיקרי להרבות אמונה בהשם, וזה לשון השומר אמונים "והנה קודם ביאת משיח צדקנו קודם שתתנער כנסת ישראל מעפרה יתרבו חבלי לידה צער אשר צער. וכל זה יהיה לנסות ישראל במדרגת אמונתם, ועיקר הבירור יהיה בתוקף האמונה, כי כן דרכם של ישראל שבכל צרתם צערם ודוחקם מתחזקים באמונתם הקדושה ולא ירפו ח", בזכות אבותינו הקדושים שהנחילו זה התוקף ועזו לעמוד כעמודא דפרזלא נגד כל המסכים והמונעים, וגם בתוקף דשביה דלהון. ועיקר חובת האדם בזה העולם הוא עמל האמונה.

וזה שער הנו"ן הוא שער האפיקורסות והמינות שיכשלו בו הרבה ח"ו, ויתרבה גודל האפיקורסות בעולם, כמובא בספר עשירית האפה (פר' בחוקותי פרק ג' אות ו') וז"ל: וקבלנו ששער הנו"ן של הטומאה הוא של מינות ואפיקורסות שכל באיה לא ישובו ולא ישיגו אורחות חיים, וזהו נסיון דגלות בתראה עד ירחם השם עלינו.

ולכן עלינו לעמוד וחזק את עצמינו ביסוד זה ועל ידי זה נזכה להשלים את ייעודינו בזה העולם, אמן ואמן שבת שלום,

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להפצת העלון
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון ולחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת
העלון למייל"

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל תשובתו שלום

לימוד מידות התענוגות ורחמים בדרכי
התענוגות "במידות טובות" והתענוגות דרך
אין מאת דוד משה אהרן זוארץ
שליט"א
מאברכי המעשרות

מתיקות וחשיבות ימי הבחירות

אחד מתלמידיו המפורסמים של הגאון ה"חפץ חיים"
עמד לפני נסיעה לאמריקה הרחוקה על מנת לגייס כספים
לישיבה בראדלין.

כאשר נכנס הוא להיפיד מרבו, סיפר לו רבו (ה"ח"ח) כך:
"בחורף האחרון בא אליי יהודי, שמראה פניו הראה שהוא
עצום ומזוכא, "דבי אינך מכיר אותי"? שאלני שדמעה
נסוכה על עיניו, "אני הנגיד הידוע רוזבוים ממוסקבה,
הרבי ביקש ממני פעם לתמוך בישיבתו - ישיבת ראדין
בסכום של 2,000 רובל לשנה, ואני סירבתי להוסיף
מעבר ל-2000 רובל לשנה. בתקופה ההיא לא חוננתי
בשכל, ואילו כיום לאחר שהשכלתי, אין היכולת בידי
לתרום, משום שהבולשביקים חסמו ממני את כל רכוש".

פנה החפץ חיים לתלמידו וחתם:

"תודיע להם שם באמריקה שבימי הנעורים שהכוחות
ביעצומם - חסר שכל לתמוך במקומות תורה, ואילו לעת
זקנה כאשר השכל מיושב - חסרים הכוחות לכך..."
ר' יחזקאל אברמסקי זצ"ל שוכה להעמיד ולחנך
תלמידים הרבה כתב באחת מאגרותיו כך:

"חיי האדם דומים לספר. העמוד הראשון הוא יום
הלידה, העמוד האחרון הוא יום הפטירה, וכל
יום מחיי האדם הוא דם מתוך אותו הספר, והאדם
כותב וחותם במעשיו את תוכן ספרו"

חתם ר' יחזקאל לתלמידיו הצעירים:

"אנא, כתבו ספר יפה!" (קובץ זכרון "כנסת יחזקאל"
עמ' כ"ג).

"בית ישראל" מגור כתב (בספרו חיי שרה תש"ט -
י' עיקר עבודת ה' בימי הנעורים) 'זוכור את בוראך בימי
בחורותיך עד אשר לא יבוא ימי הרעה' - ואותם בספרים
וב"שפת אמת" שאם זכורים [את הבורא] בימי הנעורים
אז לא יבואו הימים [הרעים]...

אנשים בוגרים שעברו דבר או שנים בחייהם מייצגים לא
פעם לבחורים הצעירים לנצל את הזמן היקר והרב שיש
בימי הבחירות. לקחת את צלילות הדעת הנקייה מכל
טורח וללמוד ולהפסיק עוד ועוד כי במשך ישנם טרדות
ואין את אותו הזמן והכוחות שיש בבחורות, אבל הרבה
פעמים הבחורים והצעירים לא מבינים או לא מתבוננים
עד כמה דברי החכמים שבוגרים מהם נכונים ואמיתיים
ואז נצלבנו יאמרו: "אח, איך פספסנו את ימי הבחורות
ולא נצלנו אותם מספיק", אשרי הצעירים שמבינים
בצעירותם את חשיבות ואכזות הזמן שבו הם נמצאים
ומנצלים כל פיסת זמן להתעלות בעבודת ה' בלימוד
התורה בהנהגות ישרות ובידעית ה'.

והדבר מתחבר לפרשת השבוע - קדושים, הפסוק אומר:
"מפני שיהיה תקום, והדרת פני וקן ויראת מאלוהיך אני
ה'" (ויקרא, י"ט, ל"ב), מלבד המשמעות הפשוטה של
הפסוק שמחייבת התורה ליתן כבוד למבוגרים, הוזהר
הקדוש (ח"ג דף פ"ז ע"ב) הסביר את הפסוק בדרך
הדרושה כך: "מפני שיהיה תקום" - עוד לפני שתגיע לימי
השיבה ותהיה מבוגר קום ותתעורר, תתחיל לעבוד את
בוראך בנעתותך! והדרת פני וקן - תהדר את ימי זמנתך
בכך שבחורותיך לא ביישה אותם וכמו שאמרו החסידים
ואנשי המעשה בשמחת בית השואבה: "אשרי ילדותינו
שלא ביישה את זמננו" (סוכה, נ"ג ע"א), וע"י עבודתך
את בוראך בצעירותך תוכה גם ל"יראת מאלוהיך אני ה'".
- לקנות יראת ה' טהורה.

נחתום שנים אדם בוגר שקורא את המאמר, אל לא
להתייחס כי אמנם אין טוב יותר מלהתחיל מגיל צעיר
אבל אין ייאוש לעולם וגדול רבותנו ר' עקיבא התחיל
בגיל 40 את מסכת למידיו מאותיות הא' ב' והגיע
לפסגות גוראות שרש"י ור' מאיר בעל הנס הם רק חלק
מתלמידיו.

או פשוט בואו נתחיל להיות רצינים ולנצל יותר את הזמן,
שנוכל לעובדו בלבב שלם, אמן.

המאמר מעובד מהספר **בנועים שיח** לידיו הרב
אליאב ארדי שליט"א הרוצה להרחיב את הידיעה
בנושא מוזמן לעיין שם, כמו כן בחורים המעוניינים
בקונטרס מתוק מדבש בעניין חשיבות ימי הבחורות
מוזמנים ללמוד בקונטרס **"זכור את בוראך בימי
בחורותך"** של ידיד הרב"ד **דניאל יוסיפוב** שליט"א
מרבני ישיבת המיישי"ה.

1. מקור המעשה בספר **"החפץ חיים ופעלו"** עמוד
תתס"ו

משולחן המלך

הגמרא אומרת ב'תענית' שלא נהגו בו כבוד
בזמנותו כי אמרו לו 'מאיפה אתה באת?', כי לא
הכירו אותו. אמנם הם שמעו על חוני המעגל, אבל
זה היה לפני 70 שנה, ועכשיו כל החברים שלו
נפטרו. אז היה לו צער גדול.

האור שבקע מהרגל של חוני המעגל

הבת של הרב הרמן מספרת, שאחרי מלחמת
ששת הימים בתשכ"ו, יצאו קבוצת אברכים לשפץ
את קברות הצדיקים בגליל. בין השאר, הגיעו לקבר
של 'חוני המעגל' שנמצא בתוך מערה נמוכה,
שמי שנכנס צריך להתכופף מעט. האברכים
הזעיקו קבוצת פועלים ואמרו להם 'לחפור בסלע
עד שובם'. הם המשיכו בינתיים במסעם ללכת
לקברים נוספים.

אחרי כמה שעות חזרו לחצור הגלילית' שם קבור
'חוני המעגל', ומרחוק ראו את הפועלים מתגודדים
מסביב לקבר של חוני המעגל. הפועלים נטשו את
כלי החפירה ונמלטו כל עוד רוחם בהם.

האברכים שאלו את עצמם מה פשר הדבר?
התברר, שבמקום לחצוב בסלע, הם חפרו באדמה.
האברכים מיהרו להיכנס לתוך המערה וגילו
שהמערה כולה מאירה אור שאין כמותו. התבוננו
סביב והבחינו שהפועלים חפרו בטעות באדמה,
וע"י כך גילו את הרגל של חוני המעגל, והיה שם
אור אדיר. מיהרו האברכים לכסות את הקבר, והכל
שב לקדמותו. רואים מה זה מעלת הצדיקים.

שינה של שבעים שנה...

כל ימיו לא היה מבין מה שכתוב "שיר המעלות
בשוב השם את שיבת ציון היינו כחולמים" - איך
יתקבל על הדעת שכל גלות 'בבל' דומה לחלום?
הרי גלות בבל 70 שנה. וכי יש אדם שישן 70
שנה?? איך אפשר?.

יום אחד הוא יצא והוא ראה אדם אחד שנוטע עץ
חרובים. שאל אותו חוני: 'מתי זה יעשה פרי?',
אמר לו 'עוד 70 שנה'. אמר 'ואתה תחיה עוד 70
שנה?', אמר - 'כמו שאבותיי נטעו בשבילי, אני
נוטע בשביל הדור הבא'. ישב חוני לנוח בצדי
הדרך, אכל שם פת ונרדם, ושקע בשינה עמוקה,
הקדוש ברוך הוא הביא סלע שכיסה אותו
והצמיח שם איזה צמח, ו-70 שנה ישן חוני.

כשקם, רואה עץ חרובים ואדם אחד מלקט ממנו.
אמר לו 'מי נטע את זה?', אמר 'סבא שלי...', אמר
'מה, ישנתי 70 שנה?'

אמר, עכשיו אני מבין איך אפשר לחלוף 70
שנה כחלום 'בשוב השם את שיבת ציון היינו
כחולמים'.

בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים'

'רבותינו הסבירו מה פירוש 'היינו כחולמים'?,
כשהקדוש ברוך הוא יביא את הגאולה, זה יהיה
ברגע אחד, כמו אדם שחולם חלום למשל שהוא
נסע לאמריקה ובנה בתי חרושת והרוויח כסף וגם
בנה בתי אריות, ונהיה מיליארדר...

הוא היה גם צדיק, ולכן עם הכסף בנה ישיבות,
בנה בתים. כל זה כמה זמן זה לקח בחלום?, איזה
25 שנה. ולפתע התעורר. ובעצם כמה זמן היה
החלום? שנייה...

אבל הוא באמת היה 25 שנה ממש ועבד והביא
ילדים ומה לא עשה.

כל זה אומר "בשוב השם שיבת ציון", כשהקב"ה
יביא את הגאולה זה יהיה כמו אדם שחולם חלום,
כמה עבודה עבד, וכל זה יהיה בשנייה אחת, והכל
יהיה ברגע במהירות האור, כי זה לא תופס מקום.

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
מפי הרב"ד **דן גבאי** שליט"א

**דף היומי במתיקות ובהירות, משניות
יומיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות**

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המיישי"ה רח' אודט ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהנהגה ובהנאה

שותיה קלה וחמה
לרווחת הלומדים

הכתוב קורא לפנחס בלשון רבים כי התעברו בו נדב ואביהוא

זוהר על הפרשה

נדב ואביהוא מתו בשתי מיתות מיתת נפשם ומיתה בלא בנים

"וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן בְּקִרְבָּתָם לִפְנֵי יְהוָה וַיֹּמְרוּ". (דף נ"ז ע"א) תְּרִי בְּנֵי אֶהֱרֹן קָרִיבוּ אֲשָׁא נִכְרָאָה, דְּלֹא אֶתִיחְדוּ שְׁמִיָּה כְּדָקָא יָאוֹת, וְאֶתִיחְדוּ כְּנוֹדָא אִמְנֵם שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן הֶקְרִיבוּ אֶשׁ זוּהַ וְלֹא יִחְדוּ אֶת שְׁמוֹ כְּרֹאֵי וְלֹכְן הֵם נִעְנְשׁוּ וְנִשְׂרָפוּ כְּאֶשׁ. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, כְּתִיב, אַחֲרֵי מוֹת. וְכָתִיב וַיֹּמְרוּ. כִּיֹּן דְּאָמַר אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן, לֹא יִדְעָנָא, דְּהָא וַיֹּמְרוּ שְׁהָרִי כְּתוּב אַחֲרֵי מוֹת וְכָתוּב וַיֹּמְרוּ, וְקִשְׁיָה מִכּוּן שְׂכֻחַת אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן וְכִי אֵנוּ לֹא יוֹדְעִים שְׁהֵם מֵתוּ וְאִם כֵּן לִמָּה כְּתוּב וַיֹּמְרוּ. אֲלֵא חֲכִי תִּנְיִן, תְּרִי מִיתוֹת הוּוּ, חֵד לִפְנֵי יְהוָה. וְחֵד, דְּלֹא הוּוּ לְהוּ בְּנֵי אֶהֱרֹן אֲלֵא כִּךְ לִמְדֵנוּ שְׁשֵׁי מִיתוֹת הָיוּ בּוֹה, אֶחָד שְׁהֵם מֵתוּ מִיתַת נִפְשָׁם לִפְנֵי ה' וְאֶחָד שְׁהֵם מֵתוּ מִיתַת גּוֹפֵם כְּלֵא בְּנִים, דְּכָל מָאן דְּלֹא זָכִי לְבָנִין מִיתָה הוּא. בְּגִין כֵּךְ, אַחֲרֵי מוֹת, וַיֹּמְרוּ כִּי כָל מִי שְׁהוּא לֹא זֹכֵה בְּנִים הוּא נִחְשֵׁב לִמָּת וְלֹכְן כְּתוּב גַּם אַחֲרֵי מוֹת וְגַם וַיֹּמְרוּ.

נדב ואביהוא זכו להתקן ע"י פנחס

רַבִּי אַבָּא אָמַר וְחָלַק עַל רַבִּי יִצְחָק וְאָמַר שְׁהֵם לֹא מֵתוּ מִיתַת נִפְשָׁם כִּי הֵם הִתְעַבְרוּ בִּפְנֵחִס, מֵאִי דְכְּתִיב כִּי יֵשׁ לִשְׂאֹל שְׁמִשׁ"כ, (במדבר ג) וַיָּמָת נָדָב וַאֲבִיהוּא לִפְנֵי יְהוָה בְּהִקְרִיבָם אֶשׁ זוּהַ לִפְנֵי יְהוָה בְּמִדְבָּר סִינִי וּבְנִים לֹא הָיוּ לָהֶם וַיִּכְתֹּן אֱלֹהֵימוֹ וַאֲתִמַּר. מֵאִי דָא לִגְבִי דָא, דְכְּתִיב, וּבְנִים לֹא הָיוּ לָהֶם, וַיִּכְתֹּן אֱלֹהֵימוֹ וַאֲתִמַּר וְקִשְׁיָה מַה הִסְמִיכִית שֶׁל וּבְנִים לֹא הָיוּ לָהֶם לִגְבִי מִשׁ"כ וַיִּכְתֹּן אֱלֹהֵימוֹ וַאֲתִמַּר וְמַה זֶה קִשּׁוֹר זֶה לִזְה. אֲלֵא דָּזָא דְמִלְתָּא. הָאִי דְאִמְיָנָא, וַיֹּמְרוּ, דְּלֹא הוּוּ לְהוּ בְּגִין. וְחֲכִי הוּא וְדָאִי אֵלֵא סוּד הִדְבֵּר הוּא שְׁמֵהּ שְׁאִמְרָה הִכְתוּב וַיֹּמְרוּ דִּהֵינּוּ שְׁלֹא הָיוּ לָהֶם בְּנִים וְכִךְ הוּא בּוֹדָא. אֲבָל לֹא כְּשֹׂאֵר בְּנֵי עֲלָמָא. אֶף עַל גַּב דְּלֹא אֲנִסְיָבוּ, דְּהָא אֲלִין לֹא מִיתוֹ אֲלֵא מִיתַת גְּרַמִּיהוּן, אֲבָל מִיתַת נִפְשָׁהוּן לֹא מִיתוֹ אֲבָל הֵם לֹא מֵתוּ כְּמוֹ שְׂאֵר בְּנֵי הָעוֹלָם שְׁמִי שְׂאֵן לֹא בְּנִים אֵינוּ זֹכֵה לְהִכְנֵס לִפְרִעֲדוֹ שֶׁל הֶקֶב"ה כִּי אִפְּלִי שְׁהֵם לֹא נִשְׂאוּ נָשִׁים וְהֵם אֵינֶם רְאוּיִים לְהִתְקֵן ע"י יְבוֹם, כְּכֹל זֹאת הֵם נִתְקְנוּ וְנִתְעַבְרוּ בִּפְנֵחִס כִּי הֵם מֵתוּ רַק מִיתַת עֲצָמָם וְלֹא מִיתַת נִפְשָׁם וְלֹכְן כְּתוּב וּבְנִים לֹא הָיוּ לָהֶם וְאִח"כ נִסְמַךְ וַיִּכְתֹּן אֱלֹהֵימוֹ וַאֲתִמַּר לִמְדֵנוּ שְׁהֵם זָכוּ לְהִתְקֵן ע"י אֱלֹהֵימוֹ שְׁהוּלִיד אֶת פְּנֵחִס (רמ"ק).

הִכְתֵּן וְגו' וְלֹא כְּתוּב כֵּן אֶהֱרֹן הִכְתֵּן אֲלֵא רַק בִּפְנֵחִס כְּתוּב כֵּךְ, וְהוּא לְהוֹדוֹת שְׁהָיוּ בּוֹ אֶת נִפְשוֹת נָדָב וַאֲבִיהוּא שְׁהָיוּ בְּנֵי שֶׁל אֶהֱרֹן. וְעַל דָּא מִיתַת גְּרַמִּיהוּן מִיתוֹ, מִיתַת נִפְשָׁהוּן לֹא מִיתוֹ וְלֹכְן הֵם מֵתוּ רַק מִיתַת גּוֹפֵם וְלֹא מִיתַת נִפְשָׁם כִּי הֵם זָכוּ לְהִתְעַבֵּר בִּפְנֵחִס.

וְתִנְיִן בְּרִזָּא דְמִתְגִּיתִין, תְּרִי זוּג, פִּן חָס וּלְמִדּוֹת בְּסוּד הַמְשֻׁנָּה שִׁישׁ בְּשֵׁם פְּנֵחִס שְׁתֵּי חֲלָקִים וְהֵם זוּג אֶחָד שְׂאֵלֵה חֲלָקִים הֵם פִּן ח"ס דִּהֵינּוּ שְׁע"י הַפְּנִים הֵאלוּ שְׁהִתְעַבְרוּ בִּפְנֵחִס שְׁהֵם נָדָב וַאֲבִיהוּא שְׁהָיוּ גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל חָס הֶקֶב"ה עַל יִשְׂרָאֵל וְהִצִּילֵם מִהִמָּתָה (מק"מ). וְהָא אֲתִמַּר, יו"ד זְעִירָא בְּנֵי אֶהֱרֹן דְּפִנְחָס וְכֵן לְמִדּוֹת שִׁישׁ אוֹת י' הִקְטֵנָה בִּין הָאוֹתוֹת שֶׁל פִּינְחָס. דְּהָאִי יו"ד כְּלִיל תְּרִי כְּחִדָּא, וְדָא הוּא דָּזָא דְמִלְהָ, וְהָא אֲתִמַּר לְהוֹדוֹת שְׁאִוְתָהּ אוֹת יו"ד כוֹלֵלֶת שְׁתֵּים כְּאֶחָד דִּהֵינּוּ שְׁאוֹת י' הִרְמִזְתָּ לִּסְדּוֹ הוּא כוֹלֵלֶת וּמִחִבְרַת כְּאֶחָד אֶת נָדָב שְׁהָרִי בְּסוּד הַמְלָכוֹת וַאֲבִיהוּא שְׁהָרִי בְּסוּד ז"א וְהוּוּ סוּד הִדְבֵּר שֶׁל אוֹת י' בְּשִׁמּוֹ שֶׁל פִּינְחָס וְכִכֵּר נִתְבָּאֵר הָעֵינָן (רמ"ק).

מדוע נדב ואביהוא התעברו רק בפנחס ולא בשני אנשים

רַבִּי אֱלֵעָזָר שְׂאִיל לְאָבִי רַבִּי אֱלֵעָזָר שְׂאִיל אֶת אָבִיו רַשְׁב"י, אָמַר לִיה, וְהָא תְּרִי אֵינִין וְתִרִי הוּוּ, אֲמַרְי לֹא אֲשַׁתְּכַחוּ תְּרִי וְאָמַר לֹא שְׁהָרִי נָדָב וַאֲבִיהוּא הָיוּ שְׁתֵּי נִפְשוֹת מְנַצֵּחַ וְהוּדוּ וּמִשּׁוּם כֵּךְ הָיוּ שְׁנֵי אֲנָשִׁים נִפְרָדִים וְאִם כֵּן קִשְׁיָה לִמָּה הֵם לֹא נִמְצְאוּ בְּעוֹלָם בְּסוּד עֵיבּוֹר כְּשֵׁנִי אֲנָשִׁים אֲלֵא רַק בִּפְנֵחִס שְׁהוּא אֶחָד. אָמַר לִיה, תְּרִי פְלִגִי גּוֹפָא הוּוּ, דְּהָא לֹא אֲנִסְיָבוּ, וּבְגִין כֵּךְ, בְּחֵד אֲתִכְלִילוּ אָמַר לֹא רַשְׁב"י מִפְּנֵי שְׁהֵם הָיוּ שְׁנֵי חֲצָאֵי גוֹף כִּי נו"ה הֵם שְׁנֵי הִדְגָּלִים שְׁהֵם שְׁנֵי חֲצָאֵי הַגּוֹף וְכֵן מִפְּנֵי שְׁהֵם לֹא הָיוּ נִשְׂאוּיִם הֵם הָיוּ רַק חֲצִי גוֹף וּמִשּׁוּם כֵּךְ הֵם נִכְלָלוּ בְּאִישׁ אֶחָד שְׁהוּא פְּנֵחִס, דְּכְּתִיב, וְתִלְדוּ לוֹ אֶת פִּינְחָס אֱלֹהֵימוֹ רַשְׁב"י וְגו' כְּמוֹ שְׂכֻחַת וְתִלְדוּ לוֹ אֶת פְּנֵחִס שְׁהוּא אֶחָד וְאִח"כ כְּתוּב לִשּׁוֹן רַבִּים אֲלֵא רַשְׁב"י לְהוֹדוֹת שְׁהֵם וַאֲבִיהוּא נִכְלָלוּ בּוֹ.

פנחס בקנאותו תיקן את הפגם שעשו נדב ואביהוא

וַיּוֹד דְּפִנְחָס, לֹא אֲתִיחִיב בִּיה לְחַבְרָא אֶתְוּוֹן, אֲלֵא בְּשַׁעֲתָא דְקִנְיָ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאִתָּא לִישְׂרָאֵל עֲקִימָא וְאוֹת י' שֶׁל פִּינְחָס שְׂבָאֵה לְחַבְרָא אֶת הָאוֹתוֹת פִּין עַם ח"ס לֹא נִיחַתָּה בּוֹ אֲלֵא רַק בְּשַׁעֲתָא שְׁהוּא קִנְיָ לְקִב"ה בְּמַעֲשֵׂה שֶׁל זְמִיר שְׁעִיז' הוּא יִישֵׁר וְתִיקֵן אֶת מַה שְׁנִתְעַקַּם, דְּחִמָּא דְהָאִי אֶת בְּרִית קְדִישָׁא, עֵייל זְמִיר בְּרִשׁוֹתָא אֶחָדָא דִּהֵינּוּ שְׁפִנְחָס רָאֵה אֶת הָאוֹת בְּרִית קוּדְשָׁא שְׁהִכְנִים זְמִיר בְּרִשׁוֹת אֶחָדָת וְלֹכְן הוּא קִנְיָ אֶת קִנְיָתָה ד' וְהוּדָה אֶת זְמִיר. וּבְכָמָה דְאִתְעַקַּם בְּקִרְמִיתָא, אֲתִתְקֵן חֲכָא וְעִיז' בְּמַה שְׁהִתְעַקַּם וְהִתְקַלְקַל בְּחִתְחִלָּה ע"י נָדָב וַאֲבִיהוּא, נִתְקַן כֵּאֵן ע"י קִנְיָתוֹ שֶׁל פְּנֵחִס שְׂבָ

וּבְגִין כֵּךְ כְּתִיב וּמִשּׁוּם כֵּךְ כְּתוּב בְּפִסְקוֹ, (במדבר כה) פִּינְחָס בֶּן אֱלֵעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הִכְתֵּן וְכָתִיב וְכֵן כְּתוּב וּפִינְחָס בֶּן אֱלֵעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הִכְתֵּן מִיבְעֵי לִיה וְקִשְׁיָה שְׁהִיָּה צִרִיךְ לִמְדֵנוּ פְּנֵחִס כֵּן אֱלֵעָזָר הִכְתֵּן וְלִמָּה כְּתוּב פְּנֵחִס כֵּן אֱלֵעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הִכְתֵּן כְּתִיב אֲלֵא בְּכָל אֲתֵר דְּאִתָּא פְּנֵחִס בֶּן אֶהֱרֹן הִכְתֵּן מִיחֻס אֲלֵא אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר שְׂבָכָל מְקוֹם שְׂכֻחַת פְּנֵחִס הִכְתוּב מִיחֻס עַד אֶהֱרֹן הִכְתֵּן לְהוֹדוֹת שְׁפִנְחָס הִיָּה כוֹלָל בְּתוֹכוֹ אֶת נִפְשוֹת נָדָב וַאֲבִיהוּא שְׁהָיוּ בְּנֵי אֶהֱרֹן, וְאֱלֵעָזָר לֹא כְּתִיב אֲלֵא אֱלֵעָזָר הִכְתֵּן וְאֵילוּ אֲצֵל אֱלֵעָזָר לֹא כְּתוּב אֲלֵא רַק אֱלֵעָזָר הִכְתֵּן. דְכְּתִיב כְּמוֹ שְׂכֻחַת בְּפִסְקוֹ, (במדבר כו) וְלִפְנֵי אֱלֵעָזָר הִכְתֵּן. (במדבר לא) וְכֵן כְּתוּב וַיִּאֲמַר אֱלֵעָזָר

זוהר על הפרשה

וְקָבְלָא, וַיִּתְּבַע הַחֹהָא (דף ג' ע"א) מֵאֲרִיָּה דְּפִקְדוֹנָא, חֲשֻכְנָא מְנִיָּהּ עַד שְׁלֵא יָכֹוא אוֹתוֹ הַיּוֹם שִׁכְסָהּ עֲלֵיהֶם בַּחוּשָׁךְ וְאִפִּילָה בִּקְבֹר, וַיִּתְּבַע מֵהֶם כַּעַל הַפִּקְדוֹן אֶת הַחֲשֻכָּן עַל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם כִּי נִפְשׁ הָאָדָם הִיא פִּקְדוֹן מֵאֵת הַקֶּבֶר.

התורה מרימה קולות ומכרזת שיבוא ללמוד

וְכַדְוֹנָא כָּל יוֹמָא קֹאֲרִי עֲלֵיהּ, וְנִשְׁמַתְהוֹן, אֲסַחֲדִית בְּהוֹן בְּכָל יוֹמָא וְלִילֵא והכרוז כל יום קורא עליהם שוכו בנים שוכבים ואפילו שהם אינם שומעים בכ"ז נשמתם שומעת והיא מזדריג אותם על כך וכן הנשמה מעידה בהם בכל יום ולילה, **אֲוִיָּתָא רֵאמַת קִלְיָן לְכָל עֵבֶר, מִכְרֹזָת וְאִמְרַת** וכן התורה מרימה קולות לכל עבר והיא מכריזה ואומרת, **(משלי א) עַד מוֹתִי פְתִים תֵּאָחֲבוּ פְתִי (משלי ט) וְעוֹד הִיא מִכְרֹזָה וְאִמְרַת מִי פְתִי יִסֵּר הִנֵּה חֶסֶד לֵב אֲמַרָה לוֹ. לָכוּ לְחַמּוּ בְּלַחְמִי וְשִׁתּוּ בִּינִי מִסֻּכְתִּי** דהיינו אם אין לכם משל עצמכם אז באו הנה ואכלו בלחמי ושתי את ייני והיא לשון מליצה שהתורה היא נחמדת והיא מאירת עינים וחוננת דעת להוסיף בה וכאלו היא מכריזה ואומרת כל הרוצה ללמוד יבוא וילמוד ואני אחים אותו (מצודות). **וְלִית מֵאֵן דִּיכִין אֲוִדְנִיה, וְלִית מֵאֵן דִּיתַעַר לְבִיָּה וְאֵן מִי שִׁישָׁה אֶת אֲחִזָּה וְכֵן אֵין מִי שִׁיעוּרָא אֶת לִבּוֹ לְחַשֵּׁב אֶת דְּרָכֵיו.**

מבאן והלאה לא יהיה דור כמו אותו הדור של רשב"י עד שיבוא הדור של מלך המשיח

תֵּא חֲזִי, זְמִינִין דְּרִי בְּתַרְאֵי דִּיתִתּוֹן, דִּיתַנְשִׁי אֲוִיָּתָא מְבִינֵיהּ בא וראה שעתידים הדורות האחרונים שיבואו, שתשתכח התורה מכיניהם, **וְחִבְמִי לָכָא יִתְבַּנְשׁוֹן לְאַתְרֵיהּ, (ס"א) לְאַדְרָא קְדִישָׁא וְלֵא יִשְׁתַּכַּח מֵאֵן דְּסִגְרִי וּפְתַת. וְזִי לְהַחֲוֹא דְרָא** וחכמי הלב יתאספו למקומם דהיינו שיסתלקו מהארץ ולא ימצא מי שיסגור ויתרץ את הקושיות ואפילו לא יהיה מי שיפתח לשאול בכלל קושיות ואין לו לאותו הדור (דמשק אליעזר). **וּמִכָּאֵן וְלִהְלָאָה, לֵא יְהֵא דְרָא כְּדָא דֵּא, עַד דְּרָא דִּינִי מִלְכָּא מְשִׁיחָא, וּמִנְדַּעַא יִתַּעַר בְּעֵלְמָא** ומכאן והלאה לא יהיה דור כמו אותו הדור של רשב"י עד שיבוא הדור של מלך המשיח שאז יתעורר הדעת בעולם, **דְּכְתִיב שְׁעִלְהֶם כְּתוּב, (ירמיה לא) כִּי כָלִם יִדְעוּ אוֹתִי לְמַקְטָנִם וְעַד גְּדוּלָּם.**

ממלכת הרשב"י

עֵיר וְקִדְשׁ מִן שְׁמִיָּא נְחִית

כִּי לֵא חֲשַׁכְתָּ מִפִּי דְעוֹ

אֲתִינן עֲלֵיהּ, כְּפִרָה דְּחֻבּוֹי אֵינּוֹן ומכאן למדנו שכל אותו אדם שבאים עליו יסורים ע"י קונו, הם כפרה על עוונותיו. **וְכָל מֵאֵן דְּמַצְטַעַר עַל יִסּוּרֵיהוֹן דְּצַדִּיקָא, מַעֲבִידִין חֻבְיָא דְלִהוֹן מַעֲלָמָא** וכל מי שמצטער על היסורים של הצדיקים מוחלים לו ומעבירים את חטאיו מהעולם. **וְעַל דֵּא בִּיּוֹמָא דֵּא, קוֹדִין, אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אַהֲרֹן, דִּישְׁמַעוֹן עַמָּא, וַיִּצְטַעְרוּן עַל אֲבוֹדָהוֹן דְּצַדִּיקָא, וַיִּתְּכַפֵּר לָהֶן חֻבְיָיהוֹן** ועל כן ביום הזה של יוה"כ קוראים בתורה בפרשת אחרי מות שני בני אהרן בכדי שישמעו העם ויצטערו אל אבדת הצדיקים וע"כ יתכפר להם עונותם. **וְכָל דְּמַצְטַעַר עַל אֲבוֹדָהוֹן דְּצַדִּיקָא, אִו אַחִית דְּמַעֲיָן עֲלֵיהּ, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְכַרֵּץ עֲלֵיהּ וְאִוְמָה, (ישעיה ו) וְסֵר עֲוֹנָךְ וְחַטָּאתֶךָ תִּכְפֹּר** וכל מי שמצטער על אבדת הצדיקים מהעולם או מי שמוריד דמעות עליהם אז הקב"ה מכריז עליו ואומר לו וסר עונך וחטאתך תכפר. **וְלֵא עוֹד, אֵלֵא דְלֵא יְמוֹתוֹן בְּנוֹי בִּיּוֹמוֹי וְלֵא זֹו בְּלִכְרֵד אֵלֵא** הוא יזכה שלא ימותו בניו בחייו. **וְעֲלֵיהּ כְּתִיב וְעֲלֵיו יִתְקִים הַפֶּסֶק שְׂכֻתוֹ, (ישעיה נג) יִרְאָה זֶרַע יֶאֱרִיד יָמִים וְגו'.**

רשב"י תמה על בני העולם

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה דַּבֵּר אֶל אַהֲרֹן אַחִיךָ וְאֵל יָכָא כָּכָל עַת אֶל תִּקְדֹּשׁ וְגו'. (ויקרא טז) **רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח וְאָמַר, (קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם וְהַיָּם אֵינְנוּ מֵלֵא וְגו'.** אמר רבי שמעון, תוֹדְהֵנָּא עַל בְּנֵי עֲלָמָא, דְּהֵא לִית לָהֶן עֵינִינִין לְמַחְזִי, וְלָכָא לְאַשְׁגָּחָא אֲמַר רִשְׁבִּי תִמָּה אֲנִי עַל בְּנֵי הָעוֹלָם שְׁהָרִי אֵין לָהֶם עֵינִינִין לִרְאוֹת אֶת מֵאוֹרֵת הָעוֹלָם וּמֵאוֹרֵת הַזֶּמֶן הַמַּחֲכִימִים אֶת הָאָדָם עַל הָעֵתִיד וְכֵן אֵין לָהֶם לֵב לְהַשְׁנִיחַ מֵעַצְמָם לִרְאוֹת אֶת הַגּוֹלֵד (רמ"ק), וְלֵא יִדְעִין, וְלֵא שְׁוִינִין לְכִיָּיהוֹן לְאַסְתַּכְלָא בְּרַעְיוֹתָא דְּמֵאֲרִיָּהוֹן, הִיד נִימִין, וְלֵא מִתְעַרֵּי מִשְׁנֵתֵיהוֹן וְהֵם לֹא יוֹדְעִים וְאִפִּילוֹ אֵין לָהֶם רַצּוֹן לִדְעַת וְהֵם לֹא נוֹתְנִים כְּלִיכָם לְהַתְּכוֹן וְלְהַסְתַּכֵּל בְּרַצּוֹן קוֹנֵם וְאִידֵּם יִשְׁנִים וְהֵם לֹא מִתְעוֹרְרִים מִשְׁנָתָם, עַד לֵא יִתִּי הַחֹהָא יוֹמָא דְּחַפִּי עֲלֵיהּ חֲשׂוֹכָא

מן גלותא ברחמי

הם היו כלולים. **בְּנוֹכְרָאָה אֲתַעֲקֵם בְּקִדְמִיתָא, דְּכְתִיב, בְּהַקְרִיבֶם אֵשׁ זָרָה** דהיינו בהתחלה היה פנים וקלקול באש נוכרית כמו שכתוב בהקריבם אש זרה, **הָכָא בְּנוֹכְרָאָה, אֲתַתְּקוֹן, כְּמָה דְּכְתִיב, (מלאכי ב) וְכַעַל כַּת אֵל נֹכַר** וכן נתקן הדבר ע"י הדינת האשה הנוכרית כמו שכתוב על אשה נוכרית ובעל כַּת אֵל נֹכַר. **מָה לְהֵלֵן אֵשׁ זָרָה, אִף כָּאֵן נָמִי אֵשׁה זָרָה** וכמו ששם היה הפנים באש זרה כך גם כאן היה התיקון ע"י הדינת האשה הזרה.

קריאת פרשת מיתת אהרן ביוה"כ מכפרת במקום הקרבנות

תֵּאנָא אֲמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּהֵאֵי יוֹמָא דְּכַפּוּרִי, אֲתַתְּקוֹן לְמַקְרִי פְּרִשְׁתָּא דֵּא, לְכַפֵּרָא לְיִשְׂרָאֵל בְּגִלּוֹתָא למדנו שאמר רבי יוסי כי ביום הזה של יוה"כ נתקן לקרות פרשה זו של אחרי מות שני בני אהרן בכדי לכפר על עוונות בני ישראל בגלות במקום הקרבנות שהיו מכפרים בזמן ביה"כ, **בְּגִין דֵּא, סִדְרָא דִּיּוֹמָא דֵּא, הָכָא אֲסַתְרִי, וּבְגִין דְּמִיתֵתְהוֹן דְּבְנֵי אַהֲרֹן, מְכַפֵּרָא עַל יִשְׂרָאֵל** ולכן הסדר של יוה"כ נסדר בפרשה כאן בכדי שיקראו את זה בצבור ביוה"כ, ועוד טעם משום שמיתתם של שני בני אהרן היא מכפרת על עוונותם של ישראל.

בְּכָל זְמָנָא דְּצַדִּיקָא מְסַתְּלִי מַעֲלָמָא, דִּינָא אֲסַתְּלִי מַעֲלָמָא, וּמִיתֵתְהוֹן דְּצַדִּיקָא מְכַפֵּרָת עַל חֻבְיָ דְרָא בכל זמן שהצדיקים מסתלקים מהעולם הדין מסתלק מהעולם ומיתתם של הצדיקים מכפרת על עוונות הדור. **וְעַל דֵּא פְּרִשְׁתָּא דְּבְנֵי אַהֲרֹן, בִּיּוֹמָא דְּכַפּוּרִי קְרִינִין לָהּ, לְמַחְזִי כְּפִרָה לְחֻבְיָהוֹן דִּישְׂרָאֵל** ולכן את פרשת מיתת בני אהרן אנו קוראים ביוה"כ בכדי שמיתתם תהיה כפרה על עוונות עם ישראל. **אֲמַר קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲתַעֲסָקוּ בְּמִיתֵתְהוֹן דְּצַדִּיקָא אֵלִין, וַיִּתְּחַשֵּׁב לָכוּ כְּאִילוּ אֲתוֹן מְקַרְבִּין קְרַבְנִין בְּהֵאֵי יוֹמָא לְכַפֵּרָא עֲלֵיכֶם** ואמר הקב"ה לישראל שתתעסקו במיתתם של הצדיקים האלו ע"י שתצטערו ותעוררו הספר עליהם ויחשב לכם כאילו אתם מקריבים קורבנות באותו יוה"כ בכדי שיהיה כפרה עליכם. **דְּתַנִּינוּ, כָּל זְמָנָא דִּישְׂרָאֵל יְהוֹן בְּגִלּוֹתָא, וְלֵא יִקְרְבוּן קְרַבְנִין בְּהֵאֵי יוֹמָא, וְאֵינּוֹן תְּרִין שְׁעִירִין לֹא יְכַלִּין לְקַרְבָּא** כי למדנו שכל זמן שישראל נמצאים בגלות והם לא יכולים להקריב קורבנות באותו היום של יוה"כ וגם את אלו שני השעירים של יוה"כ הם לא יכולים להקריב, **יְהֵא לָהֶן דְּכַרְנָא, דְּתֵרִי בְנֵי אַהֲרֹן, וַיִּתְּכַפֵּר עֲלֵיהֶם** ככל זאת יהיה להם הזיוכרון של מיתת שני בני אהרן במקום הקורבנות האלו ובוזה יהיה להם כפרה על עוונותם.

כל המצטער על מיתת הצדיקים או שמוריד דמעות עליהם הקב"ה מכפר חטאיו ובניו לא ימותו בחייו

מִכָּאֵן אֲוִלִּיפָנָא, כָּל הַחֹהָא כֵּר נֶשׁ דִּיִּסּוּרִי דְּמֵאֲרִיָּה

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו
של מרן הגאון המקובל
חכם **בנידו שמואל** שליט"א
על רבותיו חכמי ישראל **שרפי הקודש**
ומה ששמעו מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

שרפי קודש

רבי יוסף זרוק זצוק"ל

יחדיו למעלה משתים-עשרה מסכתות. ומלבד זה היו לומדים כל יום "משנה תורה" לרמב"ם, ועם הזמן הספיקו ללמוד כחצי מהרמב"ם. לפעמים, אם מורנו הרב שליט"א היה מדלג איזה קטעים, היה רבי יוסף מחזירו על תלמודו ואומר לו, "חביבי, דילגת קטע...". עד כדי כך הייתה ידיעתו של רבי יוסף מופלגת בתורה.

רבי יוסף סיפר למורנו הרב שליט"א, שעד גיל שש הוא ראה בעיניו כאחד האדם, ואז נפל מהמיטה, ואיבד את מאור עיניו. הוא היה בוכה לקב"ה ואומר, "אני רוצה ללמוד תורה. למה קרה לי כך?" ובאחד מלילותיו

הרב יוסף זרוק

הוא ראה בחלומו את משה רבינו ואליהו הנביא, וכפי שהתבטא באוזני מורנו הרב שליט"א, "תפסתי אותם חזק, ואמרתי להם שאני רוצה ללמוד תורה", ענו לו: "כל מה שתלמוד, תזכור! מה אתה רוצה יותר מכך?" ענה להם: "אם ככה, אני מוכן!" הוא המשיך וסיפר למורנו הרב שליט"א, "ולכן, כל

לכיתו לאחר השיעור ובכך יקל עליו את הדרך. ר' יוסף שם את ידו על כתפו של מורנו הרב שליט"א, וכך היו צועדים עד לכיתו שהיה שוק ליד ישיבת "פורת יוסף", בה למד מורנו הרב שליט"א באותה תקופה. ועל ידי הליכה זו שהיו עוסקים בה בלימוד בבחינת ובלכתך בדרך, נרקם הקשר ההדוק של מורנו הרב שליט"א לרבי יוסף זרוק, וקבעו השניים בכל יום ללמוד גמרא בבקאות יחדיו, ובכך היה מנצל מורנו הרב שליט"א את הפסקת הצהריים הארוכה למשך שעותיים בלימוד עם הגאון רבי יוסף זרוק זצ"ל. ופעם סיפר מורנו הרב שליט"א שסימו

מה שאני לומד, אני זוכר עד היום הזה, ולא מאבד אף טיפה אחת". הוסיף רבי יוסף שלאחר תקופה שמעו בטריפולי (שהיה מקום מושבו של רבי יוסף באותם הימים) שישנו מומחה גדול באיטליה שאולי יכול ליתן רפואה לעיניו של רבי יוסף, והוריו הסתפקו אולי לקחתו עד לאיטליה לצורך זה. אולם רבי יוסף הודיעם שאינו מעוניין בכך אחר שיש לו הבטחה ממשא רבינו ואליהו הנביא שיזכור את תלמודו.

סיפור נוסף סיפר מורנו הרב שליט"א על רבי יוסף זרוק זצ"ל, כשעוד היה במעי אימו, היכו אותה הגויים וגרמו לה להפילו, וכולם חשבו שכבר אין בו רוח חיים. אך לאחר שעשו לו החייאה, הוא חזר לעצמו, ועם ישראל זכו ללמוד מגדולתו וקדושתו המופלגת.

מורנו הרב שליט"א שמע מפי זקן המקובלים, רבינו יצחק כדורי זיע"א, את הסיפור הבא אודות רבי יוסף זרוק:

"בוא ואספר לך איך מת אבן נאצר נשיא מצרים. יום אחד, קרא לנו חכם שאול דוד חי מועלם - לי ולחכם יוסף זרוק - ואמר לנו, שמכיוון שאבן נאצר עושה צרות גדולות לעם ישראל, צריך להרוג אותו. הלכנו עמו, והביא כבוד וריאות של בהמה מחוברים, ואמר לנו שבחלום אמרו לו שלא יכתוב עליה שמות כדי שלא יינזק.

חכם שאול לא כתב שמות, אבל היה תוקע מסמרים בכבד, עם הזכרות של שמות הקודש, ורבי יוסף זרוק סייע בידו. אני רק עמדתי שם בצד, ולא עשיתי דבר. אח"כ שמו את הכבד על פתיליה שלושה ימים, עד שנעשה אפר, ולאחר מכן זרק את זה. באותו יום הודיעו שאבן נאצר מת.

אמר רבי יצחק כדורי, שאת כל זה ראה בעיניו. ועוד הוסיף, שמסיבה זו ניזוקו חכם שאול - שנדרס, ור' יוסף - שנעשה חולה.

חכמי המקובלים בישיבת בית אל עם הרב מרדכי שרעבי

שח מורנו
הרב
שליט"א,
שהיה לו את
הזכות ללמוד עם
הגאון הקדוש רבי יוסף
זרוק במשך שנים רבות.
ולמרות שר' יוסף
היה סומא
בעיניו, עם
כל זאת הוא
ידע את כל
הש"ס בע"פ.

רבי יוסף היה
מגיע אצל רבינו
מרדכי שרעבי זיע"א
בישיבת המקובלים ללמוד
קבלה כ"נהר שלום",
והרב שרעבי היה
מבקש ממורנו
הרב שליט"א
שייקחו

ארכה הרבה זמן. מכיוון שהשעה היתה אז עשר בבוקר, אמרו רבי עזרא ורבי חיים לרבי אברהם, 'עד שתגיע לבית הכנסת רשב"י של יוצאי

מצרים בשכונת התקווה, השעה כבר תהיה לפחות עשר וארבעים וחמש דקות. לכן, לא כדאי לכבודו לילך לשם, כי עד שיגיע המתפללים כבר ישובו לביתם'. אמר רבי אברהם לר' חיים, 'בוא עמי ונלך. תתפוס לי כחגורה שלי, ותבוא'.

המשיך מורנו הרב שליט"א וסיפר, "רבי עזרא ורבי חיים מספרים לי את המעשה, ובוכים בדמעות. הם אמרו לי, 'שלא עברו שלוש דקות, וכבר היה הרב אברהם הכהן עומד על

התיבה ודורש'. פלא פלאות! 'הרב עשה קפיצת הדרך, וברגע אחד הגענו למקום'. ואנחנו שומעים ומתפללים. תראו עד כמה אהב רבי אברהם את התורה, ועד כמה מסר נפשו כדי להחזיק את הישיבה, כך שהרב שרעבי יוכל לקרב את הגאולה בלימוד הקבלה.

כך היה הדבר נשנה שכתות רבות, והיו רבי עזרא ורבי חיים שמחים ומודים על שזכו להיות במחיצת מלאך.

שרפי קודש

קפיצת הדרך בתל-אביב

ראינו קפיצת הדרך שהיתה בישיבתנו הקדושה בזמנו של מו"ר הגאון כמוה"ד מרדכי שרעבי זצוק"ל, ומעשה שהיה כך היה: פעמים רבות, היה רבי אברהם הכהן זצ"ל עושה את השבת בתל אביב-יפו, והיה מתאכסן בביתו של הרב החסיד, רבי עזרא פרחיה הכהן, שהיה גר ברחוב השוק 3. (רבי עזרא היה אביו של רבי חיים הכהן זצ"ל "החלק", ובזמנו, רבי עזרא היה ממש פטרונו של ישיבתנו הקדושה.)

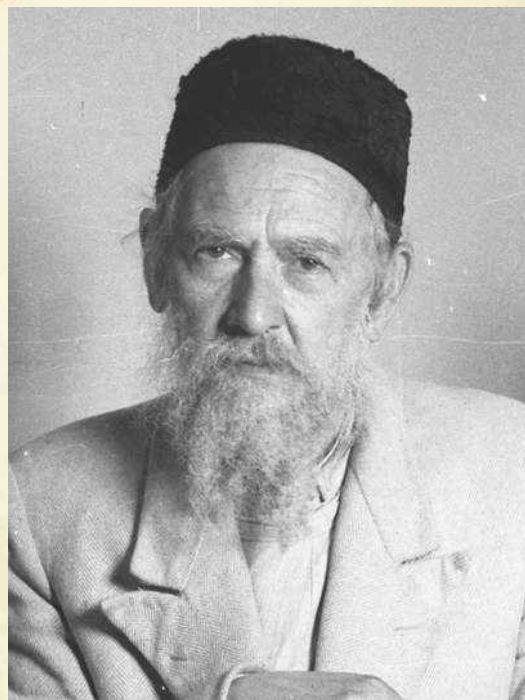
באותן שבתות בהן שהה בתל-אביב, היה רבי אברהם מספיק לערוך מגביות בשבעה בתי כנסיות.

וסיפר מורנו הרב שליט"א, "זכינו, והייתי

הולך עם מו"ר אבי שליט"א לביתו של חכם עזרא פעם

בחודש, וכן הייתי הולך בחגים לבקרו עם הצדיק המקובל כה"ר יוסף וולטוך זצ"ל. כאותם ביקורים, היו רבי עזרא ובנו רבי חיים מספרים לנו על רבי אברהם הכהן דברי פלאות. בין היתר, הם סיפרו לנו שכאחת השבתות הלך רבי אברהם לכתת רגליו בבתי כנסיות בסביבתם, ואחר כך ביקש להרחיק עד שכונת 'התקווה', לבית הכנסת רשב"י שברח' דרך לוד, שהיה רחוק מביתו של רבי עזרא מהלך חצי שעה אצל אדם צעיר. רבי אברהם כבר היה אז קן למעלה מתשעים, והדרך

עוד סיפר מורנו הרב שליט"א שיום אחד אבד לר' יוסף סכום כסף והיה לר' יוסף צער גדול, ומורנו הרב שליט"א שאל את ר' יוסף למה הוא בצער, ושח לו על הנעשה, ומורנו הרב שליט"א חיפש בכל מקום אפשרי ולבסוף מצא את כל הסכום בבית הכסא של ישיבת המקובלים, משמחתו של ר' יוסף עמד ובירך את רבינו שיזכה לילדים שיעסקו בתורה ויראה נחת דקדושה מכל יוצאי חלציו.

רבי אברהם הכהן

רבי אברהם הכהן זצוק"ל

היה בישיבה חכם אחד, שלמעשה היה הכוח העיקרי בישיבה, והוא המקובל האלקי חכם אברהם הכהן זצ"ל. הוא שבנה עם מורנו ורבינו את ישיבת "נהר שלום", והיה מכתת רגליו ממקום למקום להביא כסף להחזקת הישיבה. הכל, על מנת שמורנו ורבינו הרב שרעבי זצ"ל יוכל לשבת בנחת להרכיב תורת הסוד לעדרים, ושיהיו מתפללים ומכוונים בסידור הרש"ש. זקני ירושלים זוכרים את ר' אברהם הכהן זצ"ל, אשר היה בא לבתי הכנסת בשבתות ועושה מגביות עבור הישיבה.

רבי עזרא פרחיה הכהן

היכל מרן הבית יוסף

הלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

סי' שי"ט - הלכות בורר

של חצי שעה קודם הסעודה, ושלא יהיה הפסק בין ההכנה לסעודה, וכ"כ המנוחת אהבה (ח"ב עמ' ריב), וקובץ מבית לוי (דיני בורר אות ב') והחזו"ש (עמ' עז: בשם החזו"א), אמנם דעת הבא"ח (בשלח שנה ב) שכל שיש רצף בין ההכנה לסעודה אפילו זמן רב לפני מותר

האם מותר להוריד קליפה מהפרי וכן עור מהעוף וכדו' ?

מותר משום שכן דרך אכילתם ואינו בורר, ונחלקו האחרונים האם מותר רק לאלתר או גם ללאחר זמן, דעת החזו"ע (שבת ח"ד עמ' קצב - קצה) שמותר רק לאלתר, ואם יורד גם חלק מהפרי מותר גם לאחר זמן, ויש שסוברים שגם אם יורד חלק מהפרי כיון שהרגילות שיורד חלק מהפרי הוא נחשב לעניין זה כפסולת ומותר רק לאלתר,

וכן לעניין חסה שהעלים החיצוניים מעופשים מותר להסירם כדי להגיע לעליים הפנמיים שהם טובים (בא"ח שנה ב אות ו פרשת בשלח, חזו"ע ח"ד עמ' קפט - קצ).

וכן אם יש חתיכה בפרי שהיא רקובה מותר לחתוך אותה ע"מ לאכול את הפרי לאלתר (חזו"ע ח"ד עמ' קעט).

האם מותר להשתמש במקלף בשבת ?

יש אומרים שמותר (חזו"ע ח"ד עמ' רלא ד"ה וראיתי) ויש אומרים שאסור משום עובדין דחול, והמקל יש לו על מי שיסמוך.

האם מותר להוציא את הגרעינים מהאבטיח ?

כתבו האחרונים שמותר כיון שבכה"ג אין אפשרות להוציא את האוכל מתוך הפסולת אלא רק את הפסולת מתוך האוכל (בא"ח פרשת בשלח שנה ב אות ז, חזו"ע ח"ד עמ' קצה, אורל"צ ח"ב פלא"א אות ה).

באיזה אופן התירו לברור בשבת ?

פסק בשו"ע (סעי' א) שיש ג' תנאים כדי שהברירה תהיה מותרת לכתחילה, א' שיהיה אוכל מתוך הפסולת, ב' בורר בידו ולא ע"י כלי, [ואם בירר ע"י כלי בנפה וכברה הם איסור דאורייתא, וקנון ותמחוי הם איסור דרבנן], ג' בורר לאלתר ולא ללאחר זמן.

אם היו לפניו ב' מיני אוכלים וחפץ לאכול רק אחד מהם האם המין השני חשיב כפסולת או כאוכל ?

נחלקו האחרונים האם המין השני נחשב לפסולת כלפי המין הראשון, ולכן יהיה אסור להוציא את המין השני ולהשאיר את המין הראשון משום שמותר רק אוכל מפסולת ולא פסולת מאוכל, או שכיון ששניהם מיני אוכלין יכול להוציא את המין השני ולהשאיר את הראשון, דעת החזו"ע (שבת ד עמ' קפ) וכן מבואר במשנ"ב (ס"ק יב) ובבא"ח (שנה ב פרשת בשלח אות ב) שנחשבים אוכל ופסולת ומותר לו להוציא רק את המין שחפץ לאוכלו ולא להוציא את המין שלא חפץ בו, אמנם דעת הראש"ל צ"ר' שלמה משה עמר שליט"א, שאפשר להקל ולומר ששניהם נחשבים אוכל וגם אם יוציא את המין שלא חפץ בו יחשב לאוכל מאוכל ולא אוכל מפסולת.

מהו שיעור לאלתר ?

מבואר בראשונים (הרא"ש, והר"ן בשם ר"ח, והמ"מ פ"ח ה"ג, ור' ירוחם נתיב יב עו ע"ד) שהוא שיעור לאותה סעודה בלבד אבל לאחר מכן נעשה כבורר לאוצר, וכן מבואר בב"י (סי' שיט אות א), וכן פסק הרמ"א (שם) שכל מה שבורר לאותה סעודה נחשב לאלתר.

ונחלקו פוסקי זמנינו מהו השיעור של לאותה סעודה בלבד, דעת החזו"ע (שבת ח"ד עמ' קפ) שאם בני הבית מועטין רק סמוך לסעודה ממש מותר, ואם הם מרובים שצריך זמן ניכר להכנת מאכלם הוא שיעור

מעשה בירחורי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חרשן משפט
בעריכת הר"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאברכי מוסדותינו

שאלה: ראובן פירסם את דירתו למכירה בסך שתי מליון וחצי, לאחר שכאו כמה קונים התקשר שמעון שהתלהב מאוד מהדירה וביקש לסגור זכרון דברים עם ראובן, ראובן אמר לו כי אכן הוא ישמח לסגור איתו אלא שעתה איננו בעיר, סיכמו ראובן ושמעון שמחר בערב יפגשו לסגור זכרון דברים ואם ישיגו עורך דין למחר יחתמו כבר על החוזה. לאחר שעה קיבל ראובן טלפון מכן דודו שמעוניין לקנות את הדירה, ראובן סיפר לו כי כבר סגר עם שמעון שיבא למחר אך כן דודו ענה לו כי הוא מוכן מוק לשלם לו עליה מאה אלף שקלים יותר ממה שישלם לו ראובן. הסתפק ראובן האם מותר לו למכור את הדירה לכן דודו או שכיון שכבר נתן 'מילה' לשמעון אינו יכול לחזור בו.

תשובה: ראובן רשאי לחזור בו ולמכור את הדירה לכן דודו.

הנימוק: בין ראובן לשמעון לא נערך קנין וחתימה על חוזה אלא דיבור בעלמא, ואמנם מבואר בשלחן ערוך (סימן רד ס"ז) הנושא ונותן בדברים בלבד, הרי זה ראוי לו לעמוד בדבריו אף על פי שלא לקח מהדמים כלום, וכל החזר בו, בין לזקק בין מוכר, אף על פי שאינו חייב לקבל מי שפרע הרי זה ממחוסרי אמנה ואין רוח חכמים נוחה הימנו. אכן נראה שכאן יכול ראובן לחזור בו מכ' סיבות. האחד כי מבואר ברמ"א (שם סעיף י"ב) שדין זה נאמר רק אם הוא חוזר בו סתם אבל אם התייקר השער ויכול להרויח יותר אם יחזור בו, יכול לחזור בו ולמכור לאחר, ואין זה מחוסר אמנה. ואע"פ שהרמ"א הביא שיש חולקים ודעת הסמ"ע שהשו"ע סובר כהחולקים, מ"מ כיון שהשו"ע לא כתב כן בהדיא וגם אין זה דין אלא "ראוי לאדם" ובפרט הכא שמעיקר הדין נראה דהמוכר צריך את קרובו לאחר כנראה מסימן קעה סעיף ג' לכן יכול למכור לכן דודו.

לזכרון עולם בהיכל ה'

רות
בת שרה

מרדכי
בן חביבה

גבריאל
בן מסעודה

ר' שלום אהרן
בן רחל

וביקש מחילה והוא אומנם ניצל.

מעשה נורא התרחש בכרנוביץ, אחד מתלמידיו של הגאון רבי אלחנן וסרמן זצ"ל הלך לתומו ברחוב ופגע בקבוצת צעירים פורקי עול, הוא הוכיחם על התנהגותם הבלתי ראויה. **לאחר** מכן אחדים מביניהם שהיו בריונים נכנסו באמצע שעות הלימודים אל תוך אולם הישיבה והחלו להקים שערוריה, באותה שעה נמצאו באולם כשלוש מאות בני תורה שמיניהם לא הסכימו להרים יד על משהו.

לפתע נכנס הגאון ר' אלחנן וסרמן זצ"ל, למראה הבחורים לא איבד את קור רוחו וניגש באומץ להוציא אותם החוצה, אחד המפריעים ניסה להדוף את הרב והטיח בחוצפה "אל תשתמש בכוח, בלי ידיים", אולם רבי אלחנן השיבו בקריאות: "אתה בלי ידיים", כשהוא נותן בחבורת הבריונים עיניים מרתיעות, והמה החלו ליסוג מפני מבטו ולעזוב את המקום. לא חלפו רגעים אחדים וקול הכרה התפשט בעיר והחריד את כל השומעים, הצעיר שהתחצף לקה בשיתוק בשתי ידיו. – הכל ראו כמו עיניהם את ה"תבעיה ביקריה". **וכן מובא** בנביא כשעמד ירבעם בן נבט להקטיר על גבי המזבח לעבודה זרה והוכיחו הנביא עידו קשות על מעשיו, וכתוב "וישלח ירבעם את ידו מעל המזבח לאמור תפסוהו, ותיכש ידו אשר שלח עליו, ולא יכל להשיבה אליו וגו'" (מלכים א, יג, ד) אבל על כבודם של צדיקים חס הקב"ה יותר מכבודו, שק משמע על שהקטיר על גבי המזבח לעבודה זרה הקב"ה לכאורה לא הענישו, אבל מיד כשרצה לשלוח יד בנביא מיד ותיכש ידו.

ידוע שמאן דהו הניח קליפות של גרעינים שפיצח על הספר "יביע אומר" למוך רבינו הגאון ר' עובדיה יוסף זצוק"ל בזלזול בוטה בתורתו של מורינו הרב, כשהעירו לו על מעשהו זה, ענה בעזות: מה ההבדל? זה זבל וזה זבל, למחרת לא קם ממיתו.

כמה צריך להיזהר כשנמצאים ליד הקודש, בכל אי זהירות מסתכן בנפשו כי 'סביביו נשערה מאוד'.

"סביביו נשערה מאוד".

שנו באבות (ב, י) "הוי מתחמם כנגד אורן של חכמים, והוי זהיר בגחלתן, שלא תיכווה שנשיכתן נשיכת שועל, ועקיצתן עקיצת עקרב ולחישתן לחישת שרף וכל דבריהם כגחלי אש".

תלמידי חכמים הם בחינה של קודש בבחינה של "ושכנתי בתוכם", ויש להיזהר לא לנהוג בהן קלות ראש, כי הם אש וגחלת השורפת כל שלא נזהר.

בזמן דוד המלך כשהוחזר ארון ה' משבי פלשתים תבעו את אנשי בית שמש שנאמר: "ויד בעם שבעים איש וחמישים אלף איש", מדוע? "כי ראו בארון". **ושואלת** הגמרא (סוטה לה:): משום ויראו והסתכלו בו "ויד בהם"? אלא שהיו קוצרים ומשתחוים, ופירש"י לא בטלו ממלאכתם לכבודו. – אלו תוצאות של חוסר זהירות כנגד הקודש.

במדבר (יב, ח) – הקב"ה התרעם על אהרן ומרים, ואמר להם: "מדוע לא יראתם לדבר במשה עבדי", ופירש"י, בעבדי משה לא כתוב כאן אלא בעבדי במשה, בעבדי אף על פי שאינו משה, במשה אף על פי שאינו עבדי, מכל מקום הייתם צריכים לירא בפניו.

צריכים לירא ולהיזהר בכבודו של משה אפילו שאינו עבד ה' אלא תלמיד חכם גרידא בלבד, אלא שהקב"ה תבעיה ביקריה, וזלזול בתורתו של התלמיד חכם זהו כביכול זלזול בו יתברך – "וסביביו נשערה מאוד".

מעשה היה אצל הגאון רבי משה מרדכי אפשטיין שאנשים שפגעו בו לא הוציאו שנתם, לכד מאחד האנשים שמיד כשהתחיל להרגיש ברע והוא מיהר לפניו הביע חרטה

כבוד תלמיד חכם

"וידבר ה' אל משה אחרי מות שני בני אהרן בקורבתם לפני ה' וימותו". ואיתא בגמ' (עירובין סג.) "לא מתו בני אהרן עד שהורו הלכה בפני רבן", להורות הלכה בפני רבו זהו בחינה של זלזול בכבוד הרב, ובכל חיסרון הקב"ה תובע כבודם, שק דרש רבי עקיבא "את ה' אלוך תירא" לרבות תלמידי חכמים. ושנו באבות (ד, יב) "יהי מורא רבך כמורא שמים".

תלמיד אחד היה לו לרבי אליעזר שהורה הלכה בפניו, אמר רבי אליעזר לאימא שלום אשתו: תמיה אני אם יוציא זה שנתו, ולא הוציא. אמרה לו: נביא אתה? אמר לה: לא נביא אני ולא בן נביא אנכי, אלא כך מקובלני כל המורה הלכה בפני רבו חייב מיתה.

מדבריו משמע שלא הקפיד על תלמידו שהורה הלכה בפניו, אבל בכל זאת התחייב בנפשו, מדוע? כי תלמידי חכמים הם בחינה של קודש, כל זלזול בהם ואפילו הקטן ביותר מסכן הוא את עצמו, שק נאמר וסביביו נשערה מאוד – אפילו על כחוט השערה.

הגמרא ירושלמי (ברכות פ"ב) מספרת כשעלה רבי זירא לארץ ישראל והקיז דם, הלך לקנות בשר מן האטלית, להשיב רוחו, שאל בכמה ליטרא בשר, אמר לו הקצב בחמישים כסף ומכה אחת בכרזל, אמר לו רבי זירא טול שישים כסף ותוותר על המכה בכרזל, ולא הסכים הקצב, אמר לו טול שמונים תשעים מאה ולא רצה הקצב, אמר לו: עשה כמנהגך, ועשה. לעת ערב הלך רבי זירא לבית המדרש, אמר להם: כמה גרוע מנהגכם, שאין אדם יכול לקנות ליטרא בשר מבלי שיכו אותו במכת כרזל, אמרו לו: מיהו זה ואיזהו אשר עשה כן, אמר להם: קצב פלוני. שלחו להביאו, ומצאו שכבר מת והיו מוצאים את ארונו לקבורה. אמרו לו לרבי זירא כל כך הקפדת והעגשת אותו במיתה, השיב רבי זירא, יבוא עלי אם כעסתי, כי לתומי חשבתי שק המנהג כאן.

תלמידי חכמים הם בחינה של ה' וצריך להיזהר מאד כשנמצאים במגע עימם כי

ואלה יעמדו על הברכה

עידו בן רחל

גיל בן אסנת

טל בן מדי

אליהו בן סאלמה

ורד בת יסמין

איל בן יסמין

שילה בן נטלי חיה

ימיהו בן ויקטוריה

מאיר בן מדי

דוד בן רחל

לתרומות והנצחות

03-5520004

מרדכי בן נטלי חיה

יניב בן משה

פריטים טמונים - פרשת אחרי-קדושים

לקטו 15 פריטים מהפרשה בתמונה של מצוות השדה - "לקט שכחה ופאה!"

הפריטים שעליכם לחפש:

1. בגדי לבן - לבוש הכהן ביום הכיפורים.
2. פר - קרבן הכהן.
3. שני שעירים - גורלות ביום הכיפורים.
4. איש עתי - המוביל את השעיר.
5. מחתה - כלי לקטורת.
6. גחלים - להקטרת הקטורת.
7. ארון הברית - בקודש הקודשים.
8. איסור דם - לא לאכול דם.
9. פאת השדה.
10. שיבולת בודדת - לקט.
11. שכחה - אלומות שנשכחו.
12. מאזניים - צדק במשקל.
13. נרות שבת - שמירת שבת.
14. לב - אהבת הזולת.
15. לשון - איסור רכילות.

האם תצליחו לגלות את כולם?

בהצלחה!

מצא את ההבדלים

"ושלש שנים יהיה לכם ערלים לא יאכל" - בין מטע עצי פירות מסתתרים להם 15 הבדלים! מצאו את כולם בהצלחה

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

דברי הרשב"י

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

ואהבת לרעך כמוך

בפרשתנו פרשת קדושים (ויקרא יט) נאמר "לא תלך רכיל בעמך... לא תשנא את אחיך בלבבך הוכח תוכיח את עמיתך ואהבת לרעך כמוך".

אומר רבי זושא מאניפולי דסמיכות הפסוקים בא להורות שיהיה האדם בעת שמוכיח לבדוק את נקיות ליבו כלפי מי שהוא מוכיח אותו, וכמו שאדם מוכיח את בנו יש לו אהבה אליו ואין כוונתו להתנשאות עליו (וגם זה בימינו צריך זהירות), כן ינהג כלפי אחרים שלא יכניס את גאוותו וגבהות לבו בתוך התוכחה אלא תהיה תוכחתו נקיה בתכלית הנקיות בלב שלם וללא הרגשת התנשאות או מעלה יתרה על חבירו כלל.

וכמו כן יש לומר לגבי העניין של 'לא תלך רכיל בעמך', והיינו שאם מקיים בעצמו 'ואהבת לרעך כמוך' ואין לו גבהות לב על גבי חבירו לעולם לא יגיע לידי לשון הרע, לפי שהעין הטובה שלו כלפי חבירו תראה לו רק את מעלות חבירו ולא את חסרונן חלילה, ומה שכבר גילה חסרון בחבירו אינו תולה אותם בחבירו עצמו, אלא במציאות מהלך חייו, או בתכונות מולדות שישנם לחבירו שהוא אינו אשם בהם כלל.

פעם אמר מרן ראש הישיבה זצ"ל ישנם אנשים שלומדים הלכות לשון הרע בספר הקדוש 'חפץ חיים', אבל בסופו של דבר ממשיכים לדבר לה"ר, ולאחר דיבורם אומרים "אוי... לשון הרע".

וכוונת הדברים שבעניין לשון הרע יש ב' עניינים א. ההתגברות על הרצון והתאוה לדבר, וזה הרובד הפשוט והפחות במעלה. ב. שלא לחשוב רע על חברו, והוא עניין יותר חשוב, ועבודה זו היא עבודה של הלבבות ולא רק עבודה של התגברות על הלשון גרידא, היינו שהמחשבה והעין והלב של האדם לא יחשבו על חברו רע, אלא ירגילו לראות את זולתו בעין טובה, ויתעמק בטבעו של חברו ויבין שחברו היה מוכרח לפי מצבו ודרגתו ומקום גדילתו וטבעו המולדים בו לעשות את המעשה אשר עשה.

וכמוכן שיש ללמוד מכך כמה צריך לברוח מטבעים רעים אשר מושרשים בנו כפי שאנו רואים בחברינו, שאם לא היה לו טבעים רעים שמושרשים בו לא היה מגיע לעשות את העוול אשר עשה. וכמוכן שגם בזה אין אדם רואה ניגעי עצמו, ופעמים שאנחנו נגועים במידה כפולה מחברינו במה שאנחנו עצמנו חושבים על חברינו בשלילה, וכמו שידוע שאדם רואה בחבירו פגמים דקים מן הדקים, ואילו בפגמים של עצמו אינו רואה כלל אפילו אם הם פגמים עבים וגדולים...

ועל כן אדם שחושב רע על חברו בדרך כלל על כורחו שייגע גם לדבר לשון הרע על חברו, לפי שיקשה לו להתגבר ולעצור את לשונו, וגם אם רוב הפעמים אדם מצליח להתגבר על יצרו, לצערינו רואים לפעמים שאנשים מסתכלים על אחרים בעיניהם בשלילה, וכאשר באים עליהם צרות הם

מחפשים כל מיני סגולות להתמתק הדינים, במקום לדעת את שורש הצרות שהוא הקטרג והמחשבה הרעה שחושבים על חבריהם, ואפילו בדברים שאינם של עוון או גנאי גדול.

וכמו שאומר החפץ חיים כגון שחושב ואומר על חבירו שכל הזמן תנור ביתו דלוק ומתעסק בהכנת מאכלים וכיוצא, או שאוהב לחשוב ולדבר על חבירו שיש לו ממון ונובע הדבר מתוך צרות עינו אף שגם מברך את חבירו, ומחשבות מעין אלו הרי הם שנואות על המקום ברוך הוא, שהרי מקרא מלא הוא במזמור לדוד ה' מי יגור באהלך וכו', חרפה לא נשא על קרובו נבזה בעיני נמאס וכו', כלומר בחברו אינו רואה דבר רע ורק על עצמו יש לו שפלות עד כדי שנבזה בעיני נמאס'.

נמצא לסיכום, בעניין לשון הרע אין החכמה בעיקר להתגבר מלדבר, אלא להרגיל הלבבות לאהוב ולרצות בטובת כל יהודי בכל נפשו, וממילא לא יצא שיהיה רע ליהודי על ידו, וכך גם יסיר מעליו את מדת הקנאה לפי שהתרגל להיות שמח בשמחת חבירו, וכבר אמר החכם 'קל הוא להיות עצב בצער חבירו, אבל יותר קשה הוא לשמוח בשמחתו של חבירו'...

גדול השלום וההירות ממחלוקת וקפידות

זה לשון דרושי הצל"ח (דרוש ד' אות ח') **תמיד בכל שנה ושנה אני עומד ומוזהיר על המחלוקת כי זאת היא עבירה חמורה שבחמורות**, ויש בה הפסד מה שאין בכל העבירות, שמחלוקת מפסיד הגוף והנשמה והיא עבירה חמורה כעבודה זרה, ואש היא עד אבדון תאכל ואילו האנשים שיש להם שנאה בלב אחד על חבירו עוברים על לאו מפורש בתורה 'לא תשנא את אחיך בלבבך', וכתוב (הושע ד' י"ז) 'חבור עצבים אפרים הנח לו חוק לבם עתה יאשמו', ועוד זאת רעה חולה כי זהו גורם חורבן הקהלה, כי עבור זה אינם משגיחים כלל על תקנת הקהלה, ואף שגם הם מפסידים אומרים תמות נפשי עם פלשתים ועבורם העניים לוקים וכל דמעות העשוקים עליהם תפול, לכן אני מבקש שלא יהיה עוד שום שנאה קדומה בלב שום אדם על חבירו, והימים הראשונים יפלו ולהבא בל אחר ידון את חבירו לכף זכות ולא ישא עליו חטא לחשדו שהוא גרם לו איזה רעה, ואם יש בלבו על חבירו יוכיחנו בינו לבין עצמו ופן ינקח חבירו עצמו בפניו, והדן את כל אדם לכף זכות ודנין אותו לכף זכות, ובפרט ביום הגדול והנורא הבע"ל צריכים כל ישראל להיות אוהבים נאמנים וזוהי יסוד עונם, וזהו שאינו מטהר לבו מאיזה שנאה קדומה הרי זה קוץ ממאיר וסילון מכאוב לכל ישראל, כי הוא מעכב סליחת ומחילת כל ישראל, והוא **גרוע מהשטן** שאף השטן ביה"כ מלמד זכות על ישראל ונהפך למליץ וזהו עומד בקושי ערפו וע"י גורם חובה לכל ישראל,

ואף שהמנהג שמבקשים מחילה בערב יוה"כ אין פיהם ולבם שווים, והרי זה גונב דעת עליון ועושה עין של מעלה כאילו אינו רואה, וגדול עונו מנשוא, על כן הירא את דבר ה' יקבל עליו מעתה בלב שלם 'ואהבת לרעך כמוך' וילדון את כל האדם לכף זכות, ואז יזכה שיעבירו לו על כל פשעיו ואין צריך לא סגופים ולא תעניות, כי 'המעביר על מדותיו מעבירין לו כל פשעיו'.

ימי העומר

כל שכן בימי העומר שהם ימים שמוסיפים ומרבים בהם בשלום ובכבוד הזולת, להיות בבחינת 'מכבדים זה את זה' שיש להזהר מאוד בכל עניינים אלו.

וידוע שמחטא אדם הראשון נולד באדם רצונות ומשיכה לענייני העולם הזה, רצונות שמסתירים את אהבת ה' ואהבת התורה, וכמו שכתב הרמ"א בספרו 'תורת העולה'. וכתב הבני יששכר שיש ג' סוגי אהבה, אהבת כבוד, אהבת ממון, והתאוה השלישית התאוה הגשמיות של העולם הזה, ושלושת בחינות אהבה אלו היו במצרים שהיתה אז מרכז העולם, ושם היו אחוזה רק בתאוות, ולפיכך עם ישראל שנולד במצרים היו שקועים בעבודה זרה ובתרבות המצרית, ולכן שלב ראשון של יציאת מצרים הוא להוציא את עמ"י מגילולי מצרים, והי"ת הוציא אותנו ממצרים במתנת חינוך, אבל עתה ה' אומר לנו תוציאו מתוכם את מצרים מתוך עומק הלב והנפש. ולכן נתקנו חמישים יום של ספירת העומר שעל ידיהם נטהר עד שנהיה ראויים לקבל את התורה.

ולא ניתן לצאת מהחשכה אלא בהגברת והשגת האמונה במלא עוצמתה ושלמותה, ועל כן ציונו הי"ת שגם מקור חיותנו שוהו התבואה שממנה עושים את הלחם הרי הוא רק מהי"ת, וכל תודתנו וחיותנו הם להי"ת, ועל כן ציונו ליתן בפסח את קורבן השעורים, לפי שבתחילה יוצאים השעורים וממהרות להתבשל, ואילו בחג השבועות שכבר הוא זמן של גמר החיטים וימי קצירתם ציונו להקריב ראשית מן החיטים בשתי הלחם שבחג השבועות, וסופרים את הימים שבניהם להורות את אהבת ודבקות אמונתנו בהי"ת.

ויש להוסיף ב'לשם יחוד' של ספירת העומר שאנחנו מאמינים בלב שלם וברור שהכל שייך לקב"ה, וכל חיותנו בכל עת ממנו היא, וכן להוסיף שהרי אנחנו מכינים עצמינו גם לקבלת התורה, וכפי שכתב בספר החינוך בעניין זה, והיינו שהגברת האמונה היא גם הכנה רבתית לקבלת התורה הקדושה.

כידוע שבזמן ההכנה לקבלת התורה צריך להתעלות באמונה ולההביל את קנייני העולם השפל הזה, לפי שרק על ידי הבנה זו וההבלת ענייני העולם זוכים לקבלת התורה, לפי שקליפת רצון הממון וקנייני העולם הם בעכירות התורה, וככל שזוכה לבחינת 'מוריד הגשם' שמוריד בגשמיות, כך זוכה לבחינת משיב הרוח שמחזיר אליו את הרוחניות.

"כדאי הוא רבי שמעון לסמוד עליו"

הזדמנות נדירה!

פדיון נפש

בציון הרשב"י זיע"א במירון

"ופדיון נפש זה ידוע ומועיל לכל צרה שלא תבוא"

הפדיון יערך ביום הגדול והקדוש יומא דהילולא של התנא האלוקי
בו יוזכר שמכם במעמד הגדול ע"י המקובל האלוקי שר בית הזוהר

הרה"ג **בניהו שמואלי שליט"א**

התקשרו עכשיו ומסרו את שמכם בעבור 54 ש"ח לכל שם

מוקד מסירת שמות << 03-552-0004